

KATOLISKI MISIJONI

KATOLISKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS
1973 • JANUAR • ENERO • 1973

D 42321

EL DINAMISMO MISIONERO DE LA IGLESIA EN LA HORA ACTUAL

CARTA DE PABLO VI AL CARDENAL RENARD CON MOTIVO DE
LA CONFERENCIA MISIONERA INTERNACIONAL, CELEBRADA EN LYON

A nuestro venerable hermano Alexandre Charles Renard,
arzobispo de Lyon.

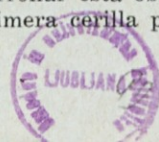
Señor cardenal: con ocasión del 150º aniversario de la fundación de la Obra de la Propagación de la Fe y del 50º de su erección en Obra Pontificia, tenéis la dicha de celebrar en vuestra ciudad la Conferencia Misionera Internacional. La elección de la ciudad de Lyon, donde nació y murió Marie-Pauline Jaricot, es un nuevo y legítimo homenaje a esta auténtica hija de la Iglesia, tan intensamente entregada a la causa de las misiones lejanas y al mismo tiempo tan preocupada por los problemas del mundo obrero que le rodeaba. Consideramos un deber de nuestro ministerio apostólico comunicaros, señor cardenal, así como a los numerosos y calificados participantes que os acompañan, nuestro afectuoso saludo y nuestra palabra de aliento.

Frecuentemente y sobre todo este año hemos tenido ocasión de exhortar a todos nuestros hijos e hijas sobre las misiones, pero esta importante conmemoración nos impulsa de manera particular a confirmarles en la fe y en el compromiso misionero, que hoy exigen una renovación vital de toda la Iglesia. Ardientemente deseamos que, en un clima de alegre fraternidad, de respetuoso diálogo, de activa reflexión, de viva oración, estas reuniones internacionales aporten a la acción misionera de la Iglesia las clarificaciones capaces de suscitar un nuevo dinamismo. Y, ¿cómo no subrayar el tema que abordáis: la función de las Obras Misionales Pontificias, instrumentos privilegiados del Colegio Episcopal, el cual, unido al sucesor de Pedro, es responsable con él del pueblo de Dios, misionero también en su totalidad? El recuerdo y la intercesión de San Ireneo y de los mártires de Lyon lleve a los congresistas a un sabio discernimiento —a nivel de sus responsabilidades respectivas, entre lo que es esencial, ligado a la viva tradición de la Iglesia y cargado de futuro, y lo que sería anacrónico, ambiguo, es decir, capaz de obstaculizar la evangelización!

MARIE-PAULINE JARICOT

A vosotros corresponde evocar con mayor amplitud la figura, vida y misión específica de Marie-Pauline Jaricot. Esta joven supo hacer frente, desde 1819, a una necesidad apremiante de la Iglesia y asociar a la misma todo el pueblo de Dios. Sus intuiciones se han revelado perspicaces y verdaderamente proféticas. Con toda razón la Obra de la Propagación de la Fe, fundada en 1822, reconoce hoy todo lo que debe a la intuición, a la iniciativa y al método de esta muchacha lionesa. Y aunque con humildad dejó a otros el cuidado de desarrollar esta obra, no por ello dejó de ser, según sus propias palabras, "la primera cerilla para encender el fuego".

(Continuará.)

239/1979

V NOV RAZMAH

Morda bodo zanamci slovensko misijonsko zgodovino delili v tri razdobja. Prva doba je zaznamovana z dvema imeni: Baraga in Knoblehar. In v zaledju je treba podčrtati tretje ime: Slomšek. Proti koncu 19. stoletja pa je ta naša "zlata" misijonska doba šla v zaton. Verjetno zato, ker so bili ti veliki misijonarji preveč osamljeni.

Po drugi svetovni vojni se je pričelo misijonsko delo v našem narodu znova obujati. Posamezni redovi so začeli pošiljati svoje misijonarje, Misijonska zveza je z nakupom Grobelj ustvarila misijonski center. Velik misijonar v zaledju prof. Ehrlich je ustanovil misijonsko pisarno, Katoliški misijoni so šli med narod in ga razgibali. Ko smo se bližali drugi svetovni vojni, je bila misijonska misel resnično na pohodu.

V zopetni vojni vihuri so skrbi in bridkosti zajele narod. V centru Slovenije, v Ljubljani pa se je začela intenzivna priprava na delo, ko bi vojni metež odvihral mimo. Koliko mladih ljudi je gojilo v sebi misijonski poklic! Rasli so iz Misijonske dijaške zveze in resnično obetal razcvet našega misijonskega dela.

Izginili so v revoluciji, razpršili so se po svetu. Predih kot v preplahu in preveliki bolečini. Toda izkazala se je trdoživost naroda. V tujini se je začelo s „Katoliškimi misijoni“ gibati znova. Število misijonarjev je sicer skopnelo. Ko je prišel še masovni izgon iz Kitajske, ko se je zaprla Indija, smo nekam obnemogli. Vez med predvojno in povojno dobo so držali naši staroste na vseh kontinentih. Ker jih dolgo ni mogla slediti domovina, so jih družili „Katoliški misijoni“ v begunstvu in izseljenstvu.

Čas pa teče, obraz zemlje se spreminja in začenjamo doživljati neverjeten paradoks. Ko v svetu misijonski poklici upadajo, se med Slovenci množe. In vse kaže, da bo mladina v domovini spregovorila bolj pogumno kot v tujini. Vsekakor nastaja nekaj novega. Obiski naših misijonarjev so dokazali, da v našem narodu so še misijonske sile. Le priložnosti ni bilo, da bi se aktivirale. Zdaj pa se odpira svet in med staroste vstopajo mladi ljudje z vsem pristinim idealizmom. In naši ljudje čutijo misijonsko bolj kot kdaj prej.

Morda res gremo v nov misijonski razmah. In ni nemogoče, da začenjamo pisati tretje razdobje slovenske misijonske zgodovine. V tej misli ima jubilej „Katoliških misijonov“ še poseben pomen.

F. S.

ZAČETKI „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

po spominu prvega urednika g. Andreja Tumpeja CM.

*Ustanovitelj „Katoliških misijonov“ še živi in nam je zapisal te spomine
izpred 50 let:*

Tik pred prvo svetovno vojno sem se iz Carigrada, kjer sem dobre tri leta deloval kot profesor, vrnil v Ljubljano. Ker zaradi vojne ljudskih misijonov ni bilo, se mi v Ljubljani zaupali skrb za Dijaški dom.

V Ljubljani sem se spoznal z urednikom Bogoljuba g. Janezom Kalanom, po njem z župnikom na Homecu Antonom Mrkunom in še z dr. Janezom Ev. Krekom, ki je rad zahajal k njemu na oddih.

Trpljenje naših ljudi je bilo med vojno veliko. Možje in fantje na fronti, poročila o padlih in ranjenih, doma pa težko delo, pomanjkanje in vsake vrste nevarnosti. Verniki so iskali pomoči in tolažbe v molitvi. Prosili so za opravljanje maš. Prošenj je bilo toliko, da ni bilo mogoče vsem ustreči. Zato so v naši deželi dobile veliko članov razne mašne zveze, katerih zastopniki so prihajali iz tujine in jih nabirali.

Dr. Krek je to videl, pa mu je prišla ideja. Rekel je prijatelju Mrkunu: „Kdo ve, odkod se ti zastopniki, kdo opravlja maše in v kakšne namene gre denar. Zakaj ne bi mi doma naredili kaj podobnega?“

Pogovorili smo se med seboj o zadevi in sklenili ustanoviti Misijonsko mašno zvezo. Ker sta bila dr. Krek in g. Mrkun prezaposlena, sta prepustila zadevo meni.

Lotili smo se dela. Dali smo natisniti potrebne listine. Razposlal sem jih župnikom. Nabirke so se začele. Prvo leto sem vsakomur, ki se je vpisal, poleg pristopnice poslal še nekaj misijonskih misli. Misijonska ideja se je širila, v ljubljanski Misijonski hiši pa se je vsak dan opravila ena maša za tiste, ki so pristopili k Misijonski mašni zvezi.

Kaj pa z zbranim denarjem? Bilo ga je treba koristno naložiti. Začeli smo organizirati posebno Misijonsko knjižnico z misijonsko literaturo. Naročili smo si misijonske liste. Zanimanje za misijone se je med našimi dijaki in bogoslovci vedno bolj širilo.

Začeli smo pisati članke o misijonih v Bogoljub. Od tu ni bilo daleč do misli, da bi izdali posebno misijonsko publikacijo. Res, l. 1917 je zagledal beli dan prvi slovenski Misijonski koledar. Izšel je kar v 30.000 izvodih in bil nad vse dobro sprejet. Poslej je Misijonski koledar izšel vsako leto.

Prvi urednik „Katoliških misijonov“, zlatomašnik

Vendar se nam je zdelo to premalo. Misijonsko idejo je treba stalno oživljati in ohranjati. Odločili smo se za mesečnik. Dati smo mu hoteli najprej ime „Slovenski misijonar“. A premislili smo se in se odločili za „Katoliške misijone“.

Medtem se je središče naše misijonske dejavnosti l. 1920 preneslo iz Ljubljane v Groblje, kjer smo za zbrani denar kupili staro graščino, ki je bila izročena v last Misijonski družbi z nalogo, da se posveti zunanjim misijonom.

Glavni sodelavci Koledarja in Kat. misijonov so bili vedno naši bogoslovci. Na razpolago so imeli Misijonsko knjižnico in misijonske časopise. Pod vodstvom urednika so si med seboj razdelili delokrog:

eden je spremljal misijonsko delo na Kitajskem, drugi v Indiji, tretji na Japnskem, spet drugi v Afriki, eden je imel v pregledu misijonsko delo v zaledju. Tako so nastajali članki in so se zbirala poročila.

Poleg bogoslovcev so bili dobri sodelavci nekateri duhovniki in tudi laiki. Posebej naj omenim prof. Jerneja Pavlina iz Škofovih zavodov pa prof. L. Ehrlicha in urednika Franca Terseglava. Njim smo prepuščali posebno kakšne važnejše uvodne članke.

Koledar in Misijone nam je v začetku tiskala „Katoliška tiskarna“. Počasi smo prišli do prepričanja, da bo veliko bolj ugodno, če osnujemo svojo tiskarno. In res smo jo postavili v Grobljah na noge. Njen prvi ravnatelj je bil lazarist Jože Godina.

Jaz sam sem bil urednik Katoliških misijonov samo dve leti. Potem sem jih prepuščal mlajšim in sposobnejšim močem.

Bogu sem hvaležen za delo, ki sem ga z drugimi skupaj začel. Še bolj pa sem mu hvaležen za to, da se nadaljuje – čeprav ne v domovini. Naj ga Gospod obilno blagoslavlja!

Andrej Tumpej je večino svojega duhovniškega delovanja razvijal v dia-spori, to je, med katoličani na slovanskem jugu, kjer je vedno živel v najboljših odnosih s pravoslavni duhovniki. Tu ga vidimo ob njegovi zlati maši s tremi pravoslavni sobrat in tremi katoliškimi. Levo stoji urednik katoliškega mesečnika v Beogradu „Blagovijest“, mons. Alojzij

Turk, desno pa lazarist Lovro Sedej CM.

50 - LETNICA KATOLIŠKIH MISIJONOV

KAKOR DVAJSETINKA BOŽJEGA DNEVA

O. Vladimir Kos S.J., Tokyo

Slika: Pesnik-misijonar V. Kos

Ce je v božji matematiki „tisoč let en dan“, kot pravi prvi papež (2 Pet. 3, 8), potem pomeni letošnja petdesetletnica „Katoliških misijonov (1923 - 1973) že dvajsetinko božjega dne... Na podlagi radioaktivnosti pravijo geologi, da je naša zemlja stara vsaj 4 milijarde let. Ameriški astronom Allan Sandage je pred približno deset leti izračunal, da morajo biti nekatere zvezde tkzv. ozvezdja NGC 188 vsaj 24 milijard let stare... In vendar so vse te milijarde svetlobnih in navadnih let le sekunde in minute, ki tečejo v en sam dan. „Kristusov dan“, kot ga imenuje misijonar Pavel v pismu kristjanom v Filipih (2, 17). Ta dan bo resnično lepo v veseljstvu, ker bo naš Gospod Jezus uničil Smrt (1 Kor. 15, 57), in bodo ozvezdja v nedoumljivih globinah, in živali in rastline, in globine še nedoumljivega svetovnega oceana postali deli končno razodetega Božjega Kraljestva Ljudi (prim. isto prvo pismo kristjanom v Korintu, isto pogl., 28. vrsto).

Vsako sekundo zgori v soncu 4.2 milijonov ton snovi, da moremo živeti; in vendar moramo reči, da še ni dovolj svetlo, ker še ni Kristusovega dne, in nam je zaradi tega treba srčne svetiljke (prim. zgoraj omenjeno drugo pismo prvega papeža, 1. pogl., 19. v.). Joj, kako silna,

kako osrečujoča, kako čudovita mora biti svetloba brezkončnega Boga, da po njej hrepeni Jezus, v kolikor je resnični človek (tako je npr. zapisano v 17. pog. Janezovega evangelija, v 5. vrstici)!

Naš sončni sistem se sicer razprostira na milijarde in milijarde kilometrov, a se zdi kot zvezdni prah nekje na koncu nebeške Rimske ceste, ki je svoje milijone zvezd prvič razodela človeku l. 1609, ko se je vanjo s prvim astronomskim daljnogledom zazrl Galileo. Sedemdeset let pozneje je angleški astronom William Herschel naštel že sto milijonov zvezd na tej „Cesti“, l. 1906 pa je holandski astronom J. C. Kapteyn na novo opisal to „Cesto“: da je dolga 23.000 svetlobnih let in da je široka 6.000 svetlobnih let. In vendar je Božji Sin izbral to drobno zemljo, da na njej postane človek, da na njej osreči človeka, ki kljub vsemu božjemu stvarstvu ne more najti prave sreče.

Prava sreča se začne „s spoznanjem resničnega Boga, ki je dal zemlji Jezusa Kristusa“, odmeva iz Jezusovih besed po Zadnji Večerji (Jan 17, 3). S svojim zgodovinskim vstajenjem – ki je bilo za prve očividce ne le zemeljsko otipljivo (prim. npr. vstalega Jezusa zažudeno vprašanje „Ali ima čisti duh meso in kosti?“ Lk 24, 39), namreč obenem na čisto nov način osupljivo (prim. Lk 24, 31-32, 37-38) – je Jezus blagoslovil temeljni kamen za „novo zemljo pod novimi nebese“ (2 Pet 3, 13; Raz. 21, 1). Z Jezusovim vstajenjem se je že začela lepša bodočnost. In kolikor more človek že sedaj po veri spoznati resničnega Troedinega Boga, toliko hitreje, toliko svetlejšje, toliko bolj srečenesno postaja ta bodočnost sestavni del človekove sedanjosti (prim. Pavlov opis v pismu rimskim kristjanom, prvih enajst vrstic 5. pogl.; in 12, 7 prve Mojzeseve knjige, kjer že v sivi pradavnini razodene Bog svoj načrt novega sveta).

Cela zgodovina je na božji tehtnici: vse skrivnosti vesoljstva, vse kombinacije atomov, vsa človeška dejanja in odločitve v neprestano bežečem času so na eni strani te tehtnice; na drugi pa je dar vere v resničnega Boga. Po Jezusovem vstajenju – natančneje: po Njegovem vnebohodu – se ta druga, recimo Srčna stran, vidno nagiba v smeri Božje Previdnosti. Vera je znak novega človeka za Novi Svet; človek take vere že gradi novi svet, pravi misijonar Pavel v pismu, ki ga imenujemo naslovljeno Efežanom, a je bilo pisano v rimski ječi (2, 17-22). Pod tem vidikom je vsa zemlja eno samo misijensko polje, ki naj obrodi cvetove in sadove vere. In Božji Sejavec kliče so-delavcev, ker je ne le pravi Bog, marveč tudi pravi človek, in ker lahko tako svobodno odloči delitev božjega daru vere (prim. Jezusove besede, preden je odšel v nebesa, npr. Mat. 28, 18).

Naj ponovim notranjo povezancst misli: to našo drobno zemljo v vesoljstvu je Božji Sin izbral, da s pomočjo podarjene vere v človeko-

vem srcu gradi Nov Božji svet, čigar dokončni razvoj pomeni neminljivo srečo človeka.

Že petdeset let so-delujejo Katoliški Misijoni pri tem „skrivnostnem božjem načrtu“ (Ef 3, 3-4) kristjaniziranja zemlje: „Aleluja! O srce, Gospodu se zahvali! Kolikor premoreš življenja, ga spremeni v hvalnico svojemu Bogu!“ (Ps 146, 1-2). Treba je imeti pred očmi božje delovanje v svetu, kot ga opisuje ta psalm, da moremo slutiti obseg delovanja Katoliških Misijonov. In ko bi v teh petdesetih letih ne dosegli drugega kot opis svetovnih obpotnih predelov, kjer ptice požro božjo besedo, da ne obrodijo; ali pa seznam sestavin, s katerimi lahko obogatimo prst na vseh tistih skalah sveta, kjer jo že zgodnje sonce izsuši (nehote mislim na sonca japonskih otočij); ali pa le zavest, da smo ljudje obdani od trnje, ki nas nevidno dušijo, da ostanemo za-verovani v svoj košček zemlje, čeprav smo kristjani... da, ko bi ne dosegli drugega kot to – Katoliški Misijoni bi bili izvršili čudovito delo besede, so-delo Večni Besedi.

Toda meni so znana še večja dejstva teh petdeset let.

Koliko Slovencev in Slovenk je po branju Katoliških Misijonov sklenilo roke v molitev „Gospodarju žetve“ (Mat. 9, 38) za Azijo in Afriko, za Amerike in Avstralijo in Evropo.

Koliko Slovencev in Slovenk je po branju Katoliških Misijonov preštelo zaslužek, pretehtalo prihranke, in odrinilo toliko, da se je žrtev začutila, kot jo je bil čutil Jezus, Odrešenik za nas (2 Kor 8, 9) in je srce ostalo blagoslovljeno kljub žrtvi (2 Kor 9, 6-10). Za Azijo, Afriko, Ameriki, Avstralijo. Ali pa za Evropo.

Koliko Slovencev in Slovenk se je po branju Katoliških Misijonov zavedalo bogastva, ki ga nosijo skrito vsak v svojem trpljenju, bodisi srca ali telesa, bodisi majhno ali veliko, in je sklenilo ga nalagati z obrestmi (Mat. 6, 20; Kol. 1, 24) za Azijo. Ali pa za Afriko. Ali morda za Ameriki in Avstralijo. Ali pa za Evropo. Kakor je pač koga nagnila božja milost večno aktivnega Svetega Duha (Rim 8, 14-16).

Vem za Slovenko, ki je po branju Katoliških Misijonov razumela na čisto osebni način Jezusov klic „Pojdi za menoj“ (prim. Jan 1, 43), in odšla v misijone.

Vem za Slovenca, ki je po branju Katoliških Misijonov „zapustil vse“ (Mat. 19, 27), tudi domovino, in odšel v misijone.

„Aleluja! Prav je, da zapojemo hvalnico našemu Bogu! Ker smo tako veseli, in ker postane veselje še krasnejše po božji hvalnici! Gospod gradi nebeško kraljestvo, Gospod zbira raztresene otroke novega

človeštva. In Gospod ozdravlja potrto srce, in Gospod zaveže rane.“ (Ps 147, 1-3).

Mesec za mescem, leto za letom jemljemo Katoliške Misijone v roke – in zmeraj bolj in bolj pisani, prikupnejši, razglednejši postajajo. Kakor da se je v tem primeru uresničila prošnja svetega Pavla, da kristjani v Efezu in povsod po svetu zmeraj bolje razumejo, kaj prispeva k spoznanju in širjenju božje slave v Učlovečeni Besedi (Ef 1, 16-23).

Za vsak krščanski napredek je treba plačati s so-delovanjem, ki je vsaj nekje zaznamovano s križcem žrtve ali žrtvice, pa četudi gre le za molitev (prim. Pavlovo razlago rimskim kristjanom, 7. pogl., 14-25). Mislim, da mi bodo podpisali ta stavek vsi uredniki, mrtvi in živi, vsi fotografi Katoliških Misijonov; in vsi dolgoletni naročniki, ki so svoje prebrane številke posojevali, darovali, propagirali, ali pa enostavno zvesto kupovali. Križec v obliki molitve ali žrtve ali žrtvice jim je tako postal ponosen uspeh, tako kot Pavlu njegovi apostolski napor (Gal. 6, 14); lahko se ga celo dotikajo, ker je postal tiskana beseda, živo misijonsko pismo.

Petdeset let že hodijo med nas, kjerkoli smo raztreseni, Katoliški Misijoni, in sicer tako nesebično, da smo skoraj pozabili, da so sad duha in srca svetega Vincencija Pavelskega, čigar „lazaristi“ nadaljujejo svetnikovo delo. Katoliški Misijoni so tudi v tem resnično katoliški, to je, resnično krščanski. Kdorkoli sodeluje pri Jezusovem evangeliziranju, pravi sveti misijonar Pavel strankarskim kristjanom v Korintu, je le „plačan Gospodov delavec... na božjem posestvu, pri božjih zidarskih delih“ (1 Kor 3, 6-9). „O Gospod! Kar Ti ustvarjaš, je hvale vredno, in tisti, ki so Tvoji, slavijo Tebe, oznanjajo Tvoje čudovito kraljestvo še in še...“ (Ps 145, 10-11).

Japinci imajo star pregovor: „Kaj je človeško življenje? Petdeset let!“ Katoliški Misijoni so pa več kot posameznikovo življenje; po božji ljubeznivosti se dotikajo rodov (prim. zvezo med božjim darom in trajanjem od rodu do rodu v Marijini hvalnici, Lk. 1, 48). Torej „na zdravje od rodu do rodu!“ jim pijem šampanjec čestitk; kdo ne ve, da pomeni v aramejščini, ki jo je bil govoril naš Gospod, odrešenje tudi zdravje? Po japonsko jim kličem „zéhi nagái iki wo!“ (po naše: „še dolgo, še dolgo, še dolgo...“; dvojni pisani v ni treba izgovoriti, le o). Po pavelsko pa tiho pridam molitev „za zvesto službo v božjih skrivnostih“ (1 Kor. 4, 1-2)!

Ali more človek človeku želeti več tudi v atomskem veku?

Vladimir Kos.

ZGODE IN NEZGODE

IZ PETDESETLETNE ZGODOVINE KATOLIŠKIH MISIJONOV

Še živeči prvi urednik Katoliških misijonov Andrej Tumpelj CM je v tej prvi številki našega jubilejnega letnika podal svoje spomine, kako je prišlo do ustanovitve lista, poleg drugih verskih listov, ki so obstajali. S temile besedami se je novi list predstavil slovenski javnosti v svoji prvi številki oktobra 1923. leta. (Katoliški misijoni so izhajali od misijonske nedelje do misijonske nedelje, to je: začinjali so letnik z oktobrom, končali pa septembra.)

„Naš korak, da smo pričeli izdajati list, četudi zelo svojevrsten, bo morebiti kdo imenoval drzen. Drzen je mogoče, vendar popolnoma preišljen. Prav za prav s tem le izpolnjujemo dobršen del dolžnosti do slovenskega ljudstva, ki nam je pred tremi leti izročilo misijonišče. V pogledu na poganke misijone ima misijonišče namen: 1. vzgajati misijonarje za zunanje misijone; in 2. skrbeti za gojitev misijonskega zanimanja doma. Z misijonskim glasilom bomo lahko uspešno vršili ta svoj namen in sploh vso dolžnost.“

Mesečnik Katoliški misijoni se je tedaj pridružil že nekaj let izhajajočemu Misijonskemu koledarju (ki so ga tudi izdajali lazaristi) kot eno najučinkovitejših sredstev za izpolnjevanje naloge, ki so jo slovenski lazaristi prevzeli ob sprejetju Misijonišča v Grobljah pri Domžalah.

List je potem izhajal redno mesečno, prav tako letno Misijonski koledar. Ker so pa mnogi bralci želeli več zanimivega branja iz tujih dežel, a da ne bi lista kot takega preveč večali, so začeli leta 1928 Katoliški misijoni izdajati svojo mesečno prilogo *Tuji svet*. Vsaj omeniti je treba vzporedno izdajanje brošur in knjig takozvane *Misijonske knjižnice* v založbi Misijonišča.

Katoliški misijoni in ves ostali vzporedni misijonski tisk so mirno izhajali in spolnjevali svoje poslanstvo. Ob desetletnici oktobra 1933 so zapisali:

„Kaj nas vleče k temu listu? Iz Katoliških misijonov diha gorka ljubezen za največjo nalogo sv. Cerkve in vsega krščanskega ljudstva, da, vsega kulturnega sveta, za pridobitev poganških množic Kristusu. Za to delo je treba ljubezni, ker je misijonstvo samo zadeva ljubezni. In to ljubezen zaznamo v skrbnih, s trudom napisanih člankih, ki nas spodbujajo k sodelovanju pri tej nalogi, ljubezen do misijonov čutimo v zgodbah, ki pred nas pričarajo lepoto daljnih svetov in pestrost tujih ljudstev, iz pisem naših misijonarjev pa ljubezen do nesrečnega poganškega sveta ne gorí, ampak žari in plameni tako vroče, da nismo mogli ostati mrzli ob njih. Zato nas h Katoliškim misijonom vleče.“

Takšna je zgodovina desetih letnikov našega lista. Majhen je bil po velikosti, droben po debelini, preprost po lepoti, pa velik po ljubezni. Mislimo, da mora biti tak vsakdo, ki polaga temelje. Temelje misijonskega navdušenja so namreč polagali teh deset let Katoliški misijoni, skušali so zanetiti med nami globoko, trajno in dejansko ljubezen za misijone.

Prvih deset let so Katoliški misijoni sejali, odslej bodo mlado, bujno rast negovali.“

Tudi naslednjih sedem let izhajanja je bilo mirnih. A ob zaključku 17. letnika septembra 1940 list že zaskrbljeno gleda v bodočnost: „V veliki naši družini sv. Cerkve so nekateri člani zboleli, umrli, svoje sodelovanje odpovedali, celi narodi so takorekoč poklicani k vojakom, zapleteni v bojni metež. Ali nismo potem mi drugi narodi, ki se z nami ni nič takega zgodilo, dolžni, toliko bolj pridno zagrabiti za delo, misijonsko delo, da ne bo sv. Cerkev, naša družina, trpela pretežke škode?!“ (KM XVII, str. 180)

Naslednji letnik je kljub tudi Slovincem grozečim vojnim razmeram začel izhajati izredno poživljen, tako po vsebini kot po obliki. „Tuji svet“, ki je do tlej izhajal ločeno kot priloga, je bil s tem letnikom vključen v Katoliške misijone in skrčen na 8 strani obsega. Izšle so pa samo številke od oktobra 1940 do aprila 1941.

PRVI NEVARNI PRETRES

Tedaj je Katoliške misijone zadel prvi smrtno nevarni udarec. Svetovna vojna je zajela v svoj vrtinec tudi našo deželo. Jugoslavija je bila v kratkem zasedena. V Misijonišče so prišli najprej Italijani, pod katerih okupacijo bi list, čeprav ovirano in omejeno, pač še mogel izhajati. A nekaj dni nato so prišli v Groblje prvi gestapovci, kar je pomenilo začetek konca. V nekaj dneh je bilo Misijonišče kot slovensko misijonsko središče uničeno, vsi duhovniki in kleriki ter večina bratov so se morali umakniti, vse imetje zaseženo, tiskarniški stroji odpeljani drugam, misijonska zaloga bogoslužnih in drugih predmetov v pomoč misijonom kdo ve kam raznesena...

Prav za prav bi bili s tem uničenjem Misijonišča slovenski lazaristi razrešeni dolžnosti nadaljnega izdajanja Katoliških misijonov. Todo misijonsko delovanje se je bilo tako globoko zakoreninilo v življenje in dejstvovanje Družbe, zlasti njenega mlajšega rodu, ki je takorekoč zrasel iz družbene misijonske akcije, da tudi Katoliških misijonov in iz njih izviraajočega misijonskega gibanja ni moglo biti konec niti s tolikim uničenjem zunanjih pogojev delovanja.

V VOJNIH RAZMERAH

Še istega leta je julija meseca izšla naslednja številka Katoliških misijonov, skupna za maj, junij in julij, tiskana v Ljubljani v tiskarni SLOVENIJA v Vegovi ulici 6. Prinesla pa je pomembno spremembo, ki pa je bila, kot se je kasneje izkazalo, preuranjena. Kaže, da družba lazaristov ob toliki, za njeno misijonsko delo navidez bistveni izgubi z uničenjem Misijonišča ni upala takoj sama prevzeti nadaljnega izdajanja lista. Zato se je družbeni zastopnik dogovoril s škofijskim vodstvom misijonskega dela, zlasti Družbe za širjenje vere, katere uradno glasilo so Katoliški misijoni že itak ves čas bili, dr. Lambertom Ehrlichom, da bo v bodoče DŠV izdajala list in ga upravljala v škofijski misijonski pisarni, dočim bi za njih vsebino in akcijo še naprej skrbeli slovenski lazaristi. Za zgodovino tega vstajenja Katoliških misijonov iz tedanjih razvalin ne bo odveč ponatisniti razglas v tej prvi številki KM.

„Katoliški misijoni vas po dolgem času spet pozdravljajo.

Zadnja številka, ki ste jo prejeli, je bila marčna. Aprilsko ste prejeli le nekateri, kajti sredi odpošiljanja je pošta s poslovanjem prenehala. Sledili so dogodki, radi katerih je Misijonišče Groblje prenehalo obstajati. S tem so Katoliški misijoni izgubili svojega dosedanjega izdaja-

telja. Ker pa bi bilo misijonski ideji v nemalo škodo, ako bi ta edini slovenski splošno misijonski list prenehal izhajati, se je Družba za širjenje vere odločila, da bo list, ki je bil itak že doslej njeno glasilo, dc nadaljnjega sama izdajala.“

Slede upravna obvestila... Pripominjamo, da je bilo ne le uredništvo, ampak tudi uprava lista pod vodstvom lazaristov, tudi v tej kratki, prehodni dobi lastnišva Družbe za širjenje vere.

Toda, kakor smo omenili in je tudi bilo tako mišljeno (glej razglas: **do nadaljnjega!**), je bil prenos lastništva res le začasnega značaja, kajti že naslednja številka za avgust-september je napovedala izid svojega XIX. letnika spet v lastništvu Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega.

Tako je izšel XIX. letnik, ki se je tiskal zdaj ne več v tiskarni „Slovenija“, ampak v Ljudski tiskarni. Tudi Misijonskega koledarja, ki je izhajal redno, je izšel že 23. letnik. A brez problemov ni šlo. Poleg težave pridobivanja in urejanja novega naročniškega kadra in s tem v zvezi težave denarnega značaja se je začelo čutiti tudi pomanjkanje papirja za tisk. V šesti številki se KM opravičujejo, da so po naredbi zasedbenih oblasti morali zmanjšati obseg za 12 stani.

A list je le srečno prijadral do zaključka XIX. letnika. V kakšnem vzdušju se je pripravljaj jubilejni 20. letnik, vidimo iz razglasa v zadnji številki prejšnjega letnika:

„S pričujočo dvojno številko zaključujemo letošnji XIX. letnik Katoliških misijonov. Ko smo pred enim letom končavali 18. letnik našega lista, nismo vedeli, ali naj vstopimo v 19. letnik ali ne.

Pa so jim prišli na pomoč s pobudo in podporo njih stari, zvesti prijatelji in so jim pomagali na noge. In Katoliški misijoni so sredi težkih časov znova zaživel, morda še bolj veselo in zdravo kot prej, in so srečno dosegli konec svojega 19. leta v veselem pričakovanju svojega 20. rojstnega dne.

Zato izrekajo Katoliški misijoni ob zaključku letnika iskreno zahvalo vsem prijateljem, ki so jim v najtežjih časih ostali zvesti! Pred vsem gre največja zahvala največjemu prijatelju, sedaj žal že pokojnemu, od brezbožnikov umorjenemu univerzitetnemu profesorju dr. Lambertu Ehrlichu. Katoliški misijoni ga bodo ohranili v trajnem spominu.“

Slede zahvale vsem sodelavcem. in se napove jubilejni, 20. letnik.

Kaže, da so mogli Katoliški misijoni 20. letnik v redu zaključiti (manjka nam nekaj števil) in da je tudi 21. letnik v celoti izšel (tudi tega letnika nimamo celotnega), čeprav v precej združenih številkah. Tako imamo pred seboj skupno številko 4-5 in 6 in skupno številko 9-10-11-12. Število strani celega letnika pa je le doseglo skupaj 208 strani formata 16,5 x 24 cm. Številke tega letnika so imele sledečo svojskost: Vsak zvezek je obravnaval eno misijonsko deželo in misijonsko delo v njej, v besedi in sliki. Zanima nas tudi posebna okolnost tega letnika: izhajal je že pod nemško okupacijsko silo, po italijanski kapitulaciji. Zadnja številka tega letnika je tudi napovedala bogati Misijonski koledar za leto 1945.

Prihodnjič o usodi Katoliških misijonov po komunistični zasedbi Slovenije.

L. L. C. M.

SIMBOL EDINOSTI

V Carigrad je dospela brzojavka: „Globoko nas je pretresla vest, da se je naš tako ljubljeni brat v Kristusu, njegova Svetost patriarh Atenagora podal k Bogu. Pošiljamo vam naše globoko sožalje ob tej veliki izgubi za vso pravoslavno Cerkev in prosimo Gospoda, naj sprejme v svoje kraljestvo moža, ki je bil prvoborec za bratsko spravo med kristjani.“ Brzojavko je podpisal papež Pavel VI.

To niso bile le vpljudnostne besede, povedale so misel vseh kristjanov, ki so spremljali življenje in delo tega velikega mčža. Umrl je 7. julija 1972.

Ob smrti je njegova škofija štela komaj 50.000 vernikov. A kot carigrajski patriarh, „pravoslavni papež“, je bil prvi med vsemi pravoslavnimi patriarhi, seveda drugače kot papež med katoliškimi škofi. Kajti vseh petnajst pravoslavnih cerkva ima svojo samostojnost, zaradi nekdanje časti pa je kljub borbi ruskega patriarhata že od Ivana Groznega sem, da bi si osvojil to mesto, carigrajski patriarh ostal do danes predstavnik pravoslavja.

Veličina Atenagore pa ni toliko v položaju, ki ga je imel, ampak v moči njegove osebnosti.

Rojen je bil 25. marca 1886 v epirskih hribih. Njegov oče je bil zdravnik. A sam se je odločil za duhovništvo. Ime Atenagoras je dobil leta 1910, ko je bil posvečen v diakona, prej se je imenoval Aristoklis Spirou. Hitro so v njem spoznali bistrega moža, predvsem pa dobrega človeka. Leta 1923 je postal krfski metropolit, od leta 1931 do 1948 pa je preživel v Združenih državah kot nadškof grškopravoslavnih vernikov v obeh Amerikah. Ko je v Carigradu umrl patriarh Maksimos V., so njega poklicali 1. novembra 1948 v Carigrad in je postal 256. naslednik sv. Andreja, apostola, ki naj bi bil ustanovil v Carigradu škofijski sedež.

Ob teh skopih življenjskih podatkih je zelo lahko odgovoriti na vprašanje: v čem je Atenagorova veličina. Kratko bi mogli reči: postal je simbol zedinjenja. Nobeno začudenje ni, da so na pogrebu, ki se ga je – pomnimo: sredi muslimanske Turčije! – udeležilo le tisoč ljudi, bili primas anglikancev dr. Ramsey, kot zastopnik Pavla VI. predsednik tajništva za edincst kristjanov kardinal Willebrands, mnogi predstavniki drugih krščanskih cerkva. Prišli bi tudi škofje iz Amerike, tudi new-yorški kardinal, če ne bi Turki odrekli vizo arhiepiskopu Jacovosu v Združenih državah. O njem je pisal ves svet, predvsem pa listi in revije vseh krščanskih cerkva.

Pavel VI. in Atenagoras molita skupno za zedinjenje kristjanov.

Od prvih početkov svojega duhovniškega življenja je Atenagoras delal za spravo. Navezoval je stike, gradil mostove, odstranjeval mržnjo. Najprej je želel povezati vse pravoslavne Cerkve. Dosegel je vsepravoslavni zbor na otoku Rodosu leta 1961. Dal je idejo, naj se skliče vsepravoslavni cerkveni zbor, ki se pripravlja že več let. Na žalost ni dobil odziva, kot si je želel in pričakoval. Zlasti moskovski patriarh je pri tem zbliževanju pomenil velik zadržek.

Atenagoras je bil tisti, ki je dosegel, da so se pravoslavne cerkve pridružile Svetovnemu svetu cerkva. S tem so se iz svoje dosedanje zaprtosti podale v krščansko širino.

Najbolj pa je iskal stika s katoliško Cerkvijo. Edino, kar pravoslavne zares loči od katoliške Cerkve, papeževstvo, Atenagori ni delalo nobenih težav. Začela so se zgodovinska srečanja. Najprej sta se sešla s Pavlom VI. v Jeruzalemu leta 1964. Potem je sledil zgodovinski dogodek, ko sta Pavel VI. in Atenagoras po svojem zastopniku ob koncu koncila odvzela anatemo drug drugemu, to je tisto izobčenje, ki sta si ga izrekla drug drugemu leta 1054 carigrabski patriarh Mihael Cerularij in papežev delegat kardinal Humbert. Potem je Pavel VI. sam v Carigradu obiskal Atenagoro leta 1967. Bilo je to v juliju. Istega leta v oktobru pa je Atenagora Pavlu vrnil obisk v Rimu. Neprestano so se spletale vezi, v Carigrad so prihajale delegacije od strani katoličanov, anglikancev in drugih verskih skupin. Iz Carigrada pa je pošiljal Atenagora svoje zastopnike na vse strani.

„Recite Pavlu, da se moramo zediniti!“, je naročal. To je že prej Janezu XXIII. pisal. Ta dva se namreč osebno nista nikdar srečala, pač pa sta si mnogo pisala. Ko je bil Janez XXIII. izvoljen za papeža, je Atenagoras poslal brzojavko: „Bil je človek od Boga poslan, ime mu je bilo Janez“, besede vzete iz svetega pisma. Izrekel mu je željo, naj skliče koncil zedinjenja. Tudi v njem je prevevalo veselje, ko se je prav Janezov koncil končal v duhu zedinjenja in ga mnogi smatrajo za uspešnega predvsem v tej točki.

Sredi tega stoletja so živele tri velike osebnosti, ki so sprožile intenzivno delo za zedinjenje kristjanov: Janez XXIII., patriarh Atenagoras in anglikanski primas Ramsey.

Nekateri so mnenja, da je bil Atenagora „sanjač zedinjenja“. Resnično je upal, da bo potek hitrejši, četudi bodo ostale kake stvari še nerešene. To razodevajo besede: „Ne vem, zakaj ne moremo piti iz istega keliha, skupno obhajati evharistijo. Povejte to papežu! Razumem, da so med nami še razlike, toda nekaj dela moramo prepustiti tudi teologom.“

Njegova vedrina, njegov optimizem bo slej ko prej potreben vsem, ki bodo delali na ekumenskem področju. Ta optimizem ne pomeni sanja-

štva. Treba bo premostiti mnogo težav, odstraniti mnogo predsodkov, a močna vera in velik optimizem bosta težave zmanjšala in ovire hitreje odstranjala. In to je imel Atenagoras. Moralo ga je v srce boleti, da je med pravoslavnicami bil tako zelo osamljen, da si je prav njegov pogum tudi med njimi sprožil težnjo po zedinjenju. Veselo je sporočilo, da je izjavil njegov naslednik na patriarškem mestu Demetrios Papadontos, da bo hodil po njegovih stopinjah. Ni dvoma, da je med pravoslavnicami škofi in zlasti mlajšimi duhovniki prav zaradi dela pokojnega Atenagore danes veliko takih, ki upajo kot on in pripravljajo zedinjenje.

V zgodovini krščanskih cerkva bo Atenagoras ostal zapisan z zlatimi črkami. Ostal bo simbol edinosti. Še in še bodo zveneče njegove besede: „Združimo se, združimo se, odstranimo privid ločenosti, saj imamo istega Kristusa, isto Bogorodico, iste zakramente, isto duhovništvo!“

Ko obhajamo ta mesec svetovno molitveno osmino za zedinjenje cerkva, naj tudi našo molitev prešinja Atenagorov duh, naj tudi naše želje izzvene v prošnjo: da bi bili vsi eno!

F. S.

PET PRISPODOB POLETNEGA POGORJA

(V katerih pesnik prosi košček misijonske ljubezni za japonsko srce.)

1.

Vrisk
iz modrih not
čez hribov partituro
smrekam
v črne harfe.

Nit ob nit
med prsti lilij
rusim svatbam,
sod na sod
metuljem.

Bit
konic peruti vetra
v blanje modre.
Dež leži
na parah.

Pridi

s srcem
v Yámanáka k slepi Fudži
pet
o skritem Bógu.

2.

Kúku, kúku
k cesti
gostovajnih hribov,
k stogom
mrtnih paš.

Čuješ?
Ustnam žic
je naloženo záte.
Res je!
Riž je klonil.

3.

Mrak
bo vsak namig
izbrisal v mehkem pesku
s tušem:
hraste lomi.

Vlak
s tovorom zvezd
vso noč zato
potuje mimo
kolodvora.

Lak na okencih
se sveti,
lak na duši,
polni
prazne sreče.

4.

Zor
si komaj upa
z lave grebenjêne.
Maske
s tal strmijo.

Toda
slavčki trgajo
zaroto čustev
v pajkove
tančice,
rosa šepeta
sedmero zlogov
bilkam
v enodnevno
struno.

Zor,
doklej boš kukal nem?
Že voz cijázi
vkreber
kri in ribe.

5.

Jezero
pregiba
neskaljêne ustne
plaho
v gluho sonce.

PODČRTNE PRIPOMBE:

Yámanáka je pogorje, pokrajina in jezero, okoli 1000 m visoko v severnem predelu najvišje japonske gore Fudži (3776 m), točneje: v sklopu vulkanske pogorske verige, ki se razteza vse do tihomorskih Marianskih otokov.

Lepó uraščen riž že sredi poletja klone.

Japonske gorske lilije so rdeče-oranžne barve ter opojno dišijo.

Izvrsten japonski tuš pridobivajo iz hrastovega lesa.

Japonski lak, v začetku pod kitajskim in korejskim vplivom, zadobi tipično japonski značaj šele v 14. stoletju. Surov belosiv lakov prah dobivajo od drevesa rhus vernicifera, ki je podobno v jeseni rdečim javorjem. Po japonsko pravimo drevesu in laku úruši. Po raznih primeseh postane surov lak črn, rdeč, zelen, žolt in rjav. Lak dela neprepustno varovalno plast, le presuho podnebje ali pa udarci mu vzamejo barvo. Le premožnejši si ga lahko privoščijo tudi za delce stavb in pohištva, sicer je v splošni rabi za lahke jedilne skodelice in podstavke.

OD RICCIJA DO KONCILJA

FRANC SODJA CM (Nadaljevanje)

II. BOJ ZA AKOMODACIJO V PRIČETKU 20. STOLETJA

Jezuit Wieger in še nekateri dalekovidni misijonarji nas že popeljejo v 20. stoletje, v katerem nastopi v problemu akomodacije prava revolucija. Dočim so ti misijonarji tiho in vsak v svojem delokrogu začeli pripravljati pot novi metodi, se je v začetku 20. stoletja dvignil pobornik za akomodacijo, ki je zestro kritiko obsodil vse staro in klical vse misijonarje kitajskega misijona, naj se spametujejo, dokler je še čas. Bil je to belgijski lazarist Vincenc Lebbe s kitajskim imenom Iei-ming-juan, majhen po postavi, trdoživ, delaven, sposoben, a preveč

Slike o današnji indijski akomodaciji v liturgiji je poslal o. Jože Cukale DJ. Takole jih tolmači: „Prinašanje darov: riža, banan, jabolk, naposled vode in vina ter kruha pri maši v sestriški kapeli. Zaenkrat se indijska liturgija uveljavlja le v malih skupinah in pri šolskih mašah.“

oster. Zato je napravil misijonu sicer veliko uslugo, ker je s svojim viharnim nastopom dosegel, da se je razvoj k akomodaciji pospešil, a sam prišel v spor najprej s francoskimi oblastmi, mnogimi misijonarji, zlasti Francozi, in nazadnje z družbo, ki jo je končno legalno tudi zapustil, ker je ustanovil novo redovno družbo: „brate Janeza Krstnika“ zgolj za Kitajce. Leta 1940 je v svoji službi rdečega križa, kateremu je dal na razpolago vso svojo družbo, padel na bojni fronti.

Njemu je stal ob strani drug lazarist Cotta, ki je doživel podobno usodo. Oba sta leta 1917 poslala na Propagando spomenici, v katerih pojasnjujeta položaj kitajskega misijona, misijonske metode v preteklosti in svojo tako imenovano tjencinsko metodo. Iz besedi v Lebbejevi spomenici se vidi na eni strani pravi namen in res dalekovidnost novih načrtov, na drugi strani pa velika ljubezen do Kitajcev, kar je v popolnem nasprotju s starejšimi misijonarji.

„Misijonarji, ki so se potrudili nastopiti novo pot“, piše Lebbe, „so zaljubljeni v to Kitajsko in njeno ljudstvo. Verujejo v njegove kreposti, opravičujejo naravno njegove napake in verujejo tudi v njegovo bodočnost. Vse so poizkusili, da opuste vedenje, kot vzvišeni nad njimi, nasprotno: kot pri svojih dogmah vztrajajo pri sodbi, da je kitajski narod enako visoko, da, v mnogih točkah celo nad poganskimi narodi zapada.“

Lebbe je sijajno obvladal kitajščino. Na svojih predavanjih za pogansko javnost v Tjencinu, ki so izražala prav to ljubezen do Kitajcev, je napravil silen vtis na poslušalstvo. Nekoč je govoril več tisoč poslušalcem celih 7 ur, ne da bi se ga naveličali. Leta 1914 je bil tema njegovih konferenc: Katoliška vera je edino sredstvo, da se reši Kitajska.

Lebbe je stal na stališču, da se je verska svoboda začela šele z revolucijo 1912. leta, ne pa s pričetkom francoskega protektorata. Ostro je obsojal tako imenovano „špansko metodo“, ki se je pokazala ponekod po boksarski vstaji, ko so vasem, kjer je bilo preganjanje, naložili povračilo, a oprostili od tega dolga tiste, ki so se spreobrnil: to je metoda z geslom: *compelle intrare* (prisili jih, naj vstopijo!). Nič manj sarkastično je obsojal „procesno metodo“. Misijonarji so se zavzemali pri sodiščih za svoje vernike in s tem pridobivali nove. S tem so se silno osovražili pri poganih, zlasti izobražencih, včasih pa tudi prišli v neroden položaj, ker so nevede krivce zagovarjali.

Prav tako se obrača proti metodi, ki gradi vse na misijonskih podjetjih. Vsa sredstva uporablja za gradnjo zavetišč, šol, bolnic itd., kar je sicer potrebno, a ne glavno. Poleg vsega pa gradi cerkev siromakov.

„Na kolenih globoko sklonjeni z glavo do tal molimo Spovem se. Tu obred božje besede. Važno vlogo ima ‚pradip‘, to je svečnik s štirimi roglji, kjer gore oljne svetilke. Med evangelijem je prižganih večje število oljnih svetilk.“

V spomenici zavrača tudi pekinško „darilno metodo“. Ta obstoji v tem, da so misijonarji plačevali ne samo katehiste, ampak tudi tiste, ki so se priglasili za pouk. S tem so seveda v mäsah pritegnili materialistične Kitajce k Cerkvi. To metodo je začel in propagiral zlasti pekinški škof Jarlin. Opravičeval jo je s tem, da je pač denar sredstvo, ki lahko hitro propade, a ga moremo dobro uporabiti v plemenite namene.

Pokazalo se je, da so bili ti kristjani slabi in jih je mnogo odpadlo. Predvsem pa je metoda vzbudila odpor pri višjih krogih. Ti „rižni kristjani“ so bili dolgo breme misijonarjem, kot so nam pisali naši misijonarji.

Proti vsem tem metodam je Lebbe s svojimi sodelavci propagiral svojo „tjencinsko metodo“, tako imenovano zaradi središča, iz katerega se je širila. Metoda obstoji predvsem v prilagoditvi kitajskim raz-

meram in odstranitvi evropeizacije. Do veljave hoče spet privedi označevanje, ki so ga zanemarjale vse omenjene metode, ki so se razvile zlasti v prvem desetletju 20. stoletja. V stik hočejo priti s pogansko maso predvsem z javnimi konferencami in tiskom. Glavna točka programa pa je bila, združiti vse katoličane v Katoliški akciji. S tem bi Kitajcem samim vlili apostolskega duha, dčim ga stari misijonarji sploh niso vzgajali. V nasprotju z evropskimi političnimi tendencami, v katere so bili vpreženi mnogi misijonarji, hočejo gojiti nacionalno kitajsko politiko. S tem hočejo dokazati, da ni v nikakem nasprotju: biti katoličan in dober Kitajec. Leta 1915 so ustanovili list „Išpao“, ki je začel po vdoru Japoncev izhajati v Sečvanu. V svoji spomenici opisuje Lebbe tudi uspehe. Po nekaj letih negotovega tipanja in ostrega odpora so se pokazali sadovi: dvorane so se polnile s poslušalci, list „Išpao“ je bil najbolj razširjen dnevnik v severni Kitajski, KA se je širila po vsej Kitajski in prvi katoliški kongres v Tjencinu je bil tak triumf, da so celo jezuiti, ki so se sprva upirali, s solzami priznali: „Manjkalo je samo še 50 kitajskih škofov.“

Zlasti zaradi nacionalne tendence in kritiziranja protektorata, je nastal odpor pri zastopnikih Francije. Lebbe je bil najprej pregan iz Tjencina v Čekjang in nato 1920 v Evropo. Zaradi patriotičnega poudarka, od katerega niso hoteli odstopiti, je bila metoda zavrta. Tjencin je bil spet brez katehumentov, brez KA, brez konferenc in javnega označevanja evangelija. A brez uspeha delo ni bilo, čeprav je nastal trenuten zastoj. Ko je Lebbe odhajal iz Tjencina, mu je dejal odličen Kitajec: „Veselite se v svojem trpljenju; cilj vašega življenja je dosežen, od ubožca do bogatina, od izobraženca do navadnega starčka in otrčka na cesti, vsi vedo, da so katoličani Kitajci kakor drugi in s stališča svoje vere svojo domovino še bolj ljubijo in jim bodo več koristili kot pogani sami. Daj Bog, da bi se razvezale vezi, v katere je zdaj uklenjena Katoliška akcija, da bi bila odvzeta zaponka, ki vam brani dalje govoriti, in prebivalci Tjenciana se bodo spreobračali v masah.“

Lebbe ni miroval. V Evropi se je zavzel za kitajske dijake, ki so študirali v Evropi, ki so se navadno vračali polni materializma ali kot komunisti na Kitajsko. Ustvaril je take imenovana „ognjišča“ – kitajske domove v Louvainu, Parizu, Lyonu, Freiburgu – in s svojim plodovitim delom spreobrnil 300 mladih izobraženih Kitajcev. Pri tem pa je skrbno pazil, da so dijaki ostali svrcji kitajski kulturi. To njegovo poslanstvo je nadaljevala posebna organizacija in list: „Bulletin de la jeunesse cath. Chinoise“, ki ju je ustanovil, še potem, ko se je leta 1927 vrnil na Kitajsko.

(Sledi.)

VZGOJA DOMAČE DUHOVŠČINE

Karel Wolbang C.M., Združene države (Dalje)

LUDOVIK KWENA. 29. novembra 1971 se je medicinski sestri v Tampi, Florida, oglasil nov vzdrževanec bogoslovec Ludovik Kwena. Malo prej je veliko semenišče zapustil kandidat Bonifacij Kusimba. Pač življenje: presenečenja so na dnevnem redu; kar je še včeraj kazalo na dobro, se lahko čez noč spremeni. (Takšni dogodki nas morajo navdati z globoko molitvijo za stanovitnost v duhovskih poklicih, kajti ni lahka ta vztrajnost; koliko je mladenk in mladeničev v redovnih družbah, ki vzamejo slovo, ker niso pripravljeni na popolno odpoved in na mnoge skrite žrtve v pripravi na svoj bodoči poklic.)

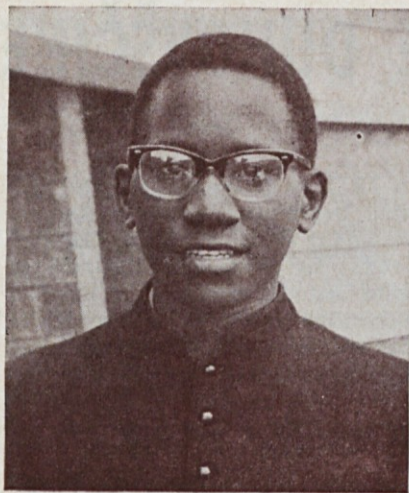
Ludovik Kwena se je rodil 20. junija 1949 in 29. junija je bil krščen. 19. septembra 1963 so ga birmali, leta 1965 pa je vstopil v malo semenišče v Kakamegi. Leta 1968 je opravil izpite in 1969. vstopil v veliko semenišče v Nairobiju. Filozofijo je skončal 1970. Letos je v 2. letniku teologije.

29. novembra lani je Mrs. Ritcherson poslal v zahvalo za njeno gmotno pomoč pri njegovem študiju lično pismo, kjer pravi:

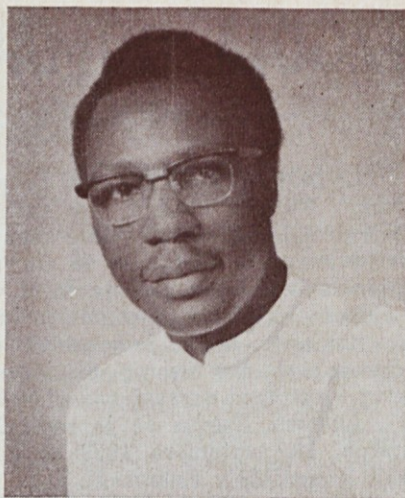
„Draga dobrotnica! Kmalu bomo odšli na počitnice, ki bodo letos od 30. novembra do 27. januarja 1972. Vsak bo šel na pastoralno delo po farah; a prej in posledje bomo nekaj časa tndi z domačimi vsak v svoji družini. Iz srca bi Vas rad zahvalil za Vašo pomoč pri mojem študiju. Več kot tri leta sem že v velikem semenišču; pravkar sem končal 1. letnik teologije. A do posvečenja me čaka še triletni študij. Želim Vam zares blageslovljen božič. Bog blagoslovi Vas in Vaša dobra dela!“

Gospa Theresa Ritcherson mi je v pismu s Floride nedavno zastavila vprašanje: „Kako to, da je treba toliko let, preden se človek odloči za podpiranje najvažnejšega problema človeštva: misijonskega delovanja Cerkve?“ Je težko odgovoriti. Pred diplomom v šoli za bolniške strežnice bolnišnice sv. Vincencija v Jacksonville na Floridi je bila sprejeta v katoliško Cerkev. Poleti 1959 sem ji nudil še poslednji pouk pred tem prelepim korakom. Posledje je postala zvesta misijonska sodelavka v MZA. Vsak mesec pošlje za slovenske misijonarje in misijone skoraj vse, kar v prostem času zasluži s prodajo kozmetičnih izdelkov.

Za bogoslovca se je želela odločiti skupaj z možem, ki ga sprva ni mogla docela pridobiti, dasi sedaj tudi on odobrava njeno sodelovanje. Mož je versko nebrižen. Poročila ga je iz usmiljenja, da mu življenje olajša, ker je pohabljen. Oba delata in sta brez otrok. Ona uči otroke verouk, aktivna je v Marijini organizaciji svoje fare, organizira zbiranje papirja in steklenic v pomoč misijonom. Ob vstopu v Cerkev je prav resno mislila na redovni poklic. Često razpravlja o misijonskih in verskih vprašanjih sploh. Globoko je zavzeta za sv. mašo in za obhajilo vsak dan.

Ludvik Kwena

Karel Munyasia

Mnogo tega, kar duhovniki iz številnih stikov z dnšami razumemo, je svetu skrito. Sam vem, da so ravno med misijonskimi sodelavci mnoge zelo srečne duše, ki bi brez tega poslanstva v svojem življenju često ne našle tiste notranje tihe sreče in zadovoljstva, kot ju svet ne more dati. Ne denar, ne odlične službe, ugled v družbi, užitki tega sveta! Mir, ki je ubranost, soredje, edinstvo, spokojnost duha in naših želja. Kot je za vse nekoč zapisal véliki sv. Avguštín: „Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi.“

Gospa Tereza je študirala pri usmiljenkah. Vem, da jo je za vstop v njihovo šolo najbolj zadrževalo dejstvo, da so v bolnišnicah ameriške usmiljenke bolj po uradih in pri nadzorstvu, kot pa v neposrednem stiku z bolniki. Ona pa je hotela službe dušam, ne pa suhoparnega dela v kakem uradu, samo za nadzorstvo podrejenih in podobno. Morda je za nas vse, ki poklice od Boga pričakujemo in zanje venomer prosimo, prav, če take primere razmišljamo. Vem, da bi se takšne duše rade in scela žrtvovale samo za Boga in za Cerkev, če bi jih ne motile stvari, ki motijo danes tudi mnoge mlade ljudi, ko poudarjajo tako zelo osebo in službo osebi in so polni nekakšnega odpora do mrzlih ustanov, pa kritizirajo mnogokaj, kar je krščanstvo izgubilo zaradi napak vseh, ki so v svojih odnosih pozabili, da je pokristjanjenje človeštva srečanje Kristusa z vsakim posameznikom na tem svetu in pozitiven odgovor tega posameznika na Kristusovo povabilo, naj mu sledi. Vsi se gremo že nekaj let dolgo trajne in hude debate. Naj tudi naše misijonsko sodelovanje za rast Cerkve, kjer korenin najbolj potrebuje, poglobi našo osebno vero v Kristusa. Po priprošnji Matere božje, ki zna tako čudovito voditi vsako dušo na poseben način k svojemu Sinu.

TIT KAREL MUNYASIA. Ko je naš zvesti sodelavec župnik Karel Pečovnik iz Urbanka v Minesoti po gospe Milki Skalar sporočil, da bi Helena in Alojzij Faber rada darovala večjo vsoto za misijone kot spomin na pokojno, lani umrlo mamo, nam je generalni vikar Twomey po dogovoru s škofom priporočil v oskrbo bogoslovca Tita Karla Munyasia. Mladenič se je rodil 18. septembra 1949. Krščen je bil šele 17. avgusta 1961, birman pa avgusta 1962. Svoj študij je začel v misijonski srednji šoli v Kibai in opravil leta 1971 vse izpite. Še isto leto je vstopil v véliko semenišče in zdaj končuje 2. letnik filozofije.

Takole se je predstavil dobrotnikoma: „Rad bi se poslužil pri-ložnosti, da aVma pišem in vaju povprašam, kako vama gre. Hvaležen sem Vama iz srca za lepo pomoč, posebej zdaj v začetku novega šolskega leta. Prepričan sem, da sama čutita, kaj se pravi užiti srečo, da nekomu pomagaš, nekomu, ki je zares daleč in ki ga verjetno nikoli ne bosta videla. Moja preprosta molitev za Vaju se veže v željo, da bi vidva, vajini prijatelji in vajini dragi živeli srečno in zadovoljno že tu na zemlji, predvsem pa zgoraj v večnosti.

Zdaj končujem drugo leto filozofije, istočasno pa moram segati tudi že po teologiji, kar je, moram priznati, precej naporno. Sicer pa je življenje v semenišču prijetno. V svojem in v imenu svojih prijateljev želim Vam in Vaši družini vse dobro. Bega prosim, naj vaju varuje in blagoslavlja, naj so vajine težave neznatne, sreča pa deset in desetkrat večja!“

Tudi ta dva dobrotnika sta Američana, a sta se pridružila MZA bogoslovski akciji po slovenskih misijonarjih v Minnesoti. Oba kot tudi njuna pokojna mama so deležni mnogega zasluženja te misijonske požrtvovalnosti.

Gradnja nove kapele in pogled na staro v misijonu o. Huga Delčnjaka OFM in o. Evgena Ketiša OFM, v Togu

MALGAŠKI BOŽIČ

PETER OPEKA CM, na Sveti večer 1970.

Kristus je prišel in prinesel mir vsem ljudem dobre volje. Vigilija svetega dne, moj prvi božič na Madagaskarju.

Kristusov prihod je edinstveno doživetje za ves svet. Danes se po vseh kontinentih praznuje božič. Če resnično premislimo globoki pomen božiča, mora pretresti in spreobrniti vsakega človeka.

Revni in izkoriščani imajo na ta dan svoj največji praznik. To je dan upanja in vere v boljše življenje. Sam Kristus je vzel nase podobo revnega človeka.

Kristus nam je prinesel luč, veselo oznanilo, odkril nam je Očeta, razodel nam je nebeško kraljestvo. Naj se pred tvojim prihodom pripogne vsako koleno! Naj tvoj prihod spreobrne naša srca, da bi bili vsi bratje.

Danes zvečer se je v našem misijonu zgodilo nekaj žalostnega. Mlad fant, učenec naše misijonske šole je padel iz sadnega drevesa na koničasti kol in umrl. Ta mladi fant Feliks, star 12 let, je lezel na drevo, da bi utrgal sad, ki se po malgaško imenuje manga. Drevo je zelo visoko. Lakota je silila fanta. Mladi Feliks je našel smrt na sam sveti večer, ker je bil lačen in ker je bil reven.

Težko je bilo sprejeti, da se je zgodilo prav na sveti večer. Kristus je fanta poklical k sebi, ker je bil lačen. Ta dogodek je pretresel naš misijon. Ko v nekaterih državah obhajajo sveti večer v preobilju in prenasičenosti, se je tu pri nas otrok zaradi lakote smrtno ponesrečil. Kdo more ostati miren ob takem dogodku?

Kristus, pomagaj revnim ljudem, ki so lačni in slabo oblečeni! Pridi med nje in prinesi jim upanje!

Sel sem s skupino svojih mladih prijateljev na njegov dom. Danes zvečer se je zame Jezus imenoval Jean-Batiste George, Bebe, Marie-Christine, Seraphine in Jean Rene. V skromni malgaški hišici smo pripravili skromno večerjo in se bratovsko veselili Kristusovega prihoda. Sedeč na tleh smo vsak s svojo žlico zajemali iz velike sklede riž. Prizor je bil resnično betlehemski. V krogu revnih otrok, slabo oblečenih, lačnih, v kočici, ob svitu majhne sveče je bilo zame pravo božično doživetje. Doživetje revščine in preprostosti.

Močno sem dojel Kristusove besede: Blagor ubogim, zakaj njihovo je nebeško kraljestvo.

Za tele otročiče je živel in bo še živel Peter Opeka na Madagaskarju.

Skrivnost svete noči se najlaže doživi med revnimi ljudmi. Kristus je prišel na svet reven. Hotel je pokazati, da čuti z revnimi. Hotel je pokazati, da veličine človeka ne merimo po bogastvu ampak po krepostih, po plemenitosti, po njegovi nenavezanosti na zemske dobrine.

Kristus, pridi in odreši naše stoletje, ki je polno sovraštva, vojn, sebičnosti! Kako globoko v srce sega tvoja beseda, ki je milost in življenje, ki je ljubezen in sega onstran morja in zemlje.

Pošlji svojega Duha, da bi se mogli sporazumeti, da bi prenehale vojne, izginilo sovraštvo. Naj zavladata pravica in mir! Naj tvoja evangelijska beseda ljubezni prevzame srca ljudi!

To sem napisal v dnevnik na sveti večer ne kot zanimivo zgodbo, ampak da bi razmišljali sredi tragedije dvajsetega stoletja. Ne smemo pozabiti: Kristus bo vprašal vsakega izmed nas:

Bil sem lačen – ali si mi dal jesti?

Bil sem žejen – ali si mi dal piti?

Bil sem nag – ali si mi dal cbleko?

Kako bomo na ta vprašanja odgovorili, to vsak zase ve...

PO PLAČILO SO ODŠLI

O SMRTI S. IMAKULATE FRANKO

piše s. M. FRANČIŠKA NOVAK OSU, Regina Mundi, Bangkok, Tajska

24. avgusta 1972 sem iz kake 4 kilometre oddaljenega Karmela prejela vest, da je umrla sestra, moja znanka in prijateljica, slovenska karmeličanka *m. Imakulata Franko*. Bile smo na zborovanju v drugem koncu mesta, telefonsko naznanilo sem prejela šele naslednje jutro. Brž sem hitela v Karmel in tam našla *m. Imakulato Franco* še v odprti krsti v koru ob cerkvi. Dolga leta sva si bili znani, a bolj intimno sem jo spoznala šele zadnja leta. Zato sem globoko občutila to njeno slovo in obenem novo navzočnost v večnosti.

M. Imakulata se je rodila v Istri 17. julija 1895 v družini osmih otrok. Oče je bil advokat. Bila je v zavodu pri sestrah *Notre Dame* v Gorici. Tam je začutila svoj poklic za Karmel. Po velikih težavah je po očetovi smrti vstopila v Karmel na Selu v Ljubljani l. 1917 in tam napravila slovesne zaobljube l. 1922.

L. 1924 je vrhovni predstojnik obiskal Karmel na Selu in seznanil sestre s samostani v zunanjih misijonih. V *s. Imakulati* se je porodila želja, da bi bila karmeličanska misijonarka. Zvedela je za Karmel, ki so ga ustanovili v Siamu, in pisala je tedanji prednici v Bangkok *m. Ani* od Jezusa, ki si je želela redovnic za novi Karmel. *M. Ana* je mlado karmeli-

S. Imakulata Franko na mrtvaškem odru.

čanko povabila v Bangkok. Ta se je vabilu z veseljem takoj odzvala. Poslovala se je od Sela in 16. oktobra 1929 prišla v Bangkok.

Težav z jeziki gotovo ni manjkalo. Večina karmeličank v Bangkoku je bilo iz Vietnama. Tako se je m. Imakulata v kratkem morala naučiti vietnamsko, tajsko, francosko in kitajsko... A imela je za jezike poseben dar: dobro se jih je naučila pisati in seveda govoriti, vse, razen kitajskega. Italijanščina in nemščina sta ji bili pa seveda skoraj bolj domači kot slovenščina, četudi je slovensko dobro razumela in je še vedno rada brala slovensko, dasi govoriti po naše po tolikih letih ni več mogla.

Leta 1932 je že postala prednica, voditeljica novink in prva svetovalka. Za leto dni je odšla v Singapur in tam pomagala ustanoviti Karmel. Potem se je vrnila v Bangkok in spet postala prednica po smrti ustanoviteljice m. Ane od Jezusa. Mnogo je storila za Karmel v Bangkoku, ki ga je do konca zgradila.

Leta 1951 je prvi siamski škof, zdaj že pokojni msgr. Jakob Cheng poklical karmeličanke v Chanthaburi, svoje škofijsko mesto. Kot prednica je m. Imakulata odšla gradit nov Karmel na vzhodni obali Siamskega zaliva, kakih 300 km južno od Bangkoka. Tam je ostala 15 let in se docela izčrpala v napornem in odgovornem delu. L. 1967 se je vrnila v Bangkok, kjer je spet postala prednica. Vsega je bila prednica kar 24 let!

V karmelskih analih je zapisano: „M. Imakulata je bila krotka, potrpežljiva, močna, delavna, vesela redovnica, ki je znala pridobiti vse. Strogo se je držala pravil do konca svojih dni. Ljubila je uboštvo, delala je prav do zadnjega dne (zadnje čase močno upognjena, saj se ji je hrbtenica docela ukrivila in ni bilo več pomoči, kot mi je sama rekla) in se hkrati pripravljala na srečno smrt. 24. avgusta ob štirih zjutraj je vrnila dušo Očetu, obdana od svojih sosester in hčerá, ki so pele *Salve Regina, mater misericordiae...*“ Do konca je hranila zavest in se mirno v Bogu od vseh poslovila.

Naj karmeličanska misijonarka Marija Imakulata od Presvete Trojice počiva v miru in prosi za nas.

O SMRTI S. BRIGITE BREGAR OSU

poroča sosestra S. KSAVERIJA LESJAK OSU, Južna Afrika.

Z žalostjo Vam sporočam, da nas je draga Sr. Brigita zapustila. Pred 2 tednoma se je kap ponovila in bila je delno paralizirana. Prejela je sv. zakramente za umirajoče in takoj so me poklicali v Krugersdorp,

Pokojna uršulinka s. Bregar

a našla sem jo nezavestno. Po zdravnikovem nasvetu so jo prepeljali v bolnico, da bi bila pod nadzorstvom specialista, ki je ugotovil, da so možgani precej prizadeti, in ji je v žilah kri zastajala, vendar se ji je zavest v presledkih vrnila. Ob zadnjem obisku me je prosila, naj se Vam zahvalim za vso Vašo dobrotno podporo, tudi za zadnjih obljubljenih 100 dol. in mi naročila, naj jih izročim prov. prednici, ki skrbi za vse naše misijonske postojanke. Njena zadnja želja je bila, naj se zahvalim vsem slovenskim dobrotnikom za njih požrtvovalno zvestobo v pomoč misijonarjem. Sedaj pa že prosi božjega blagoslova pred prestolom božjim za vse misijonske delavce. Sr. Brigita Bregar je bila rojena v Št. Jerneju na Dolenjskem l. 1903. Po rani smrti svoje matere, je prišla k uršulinkam

v Mekinje, kjer je tudi vstopila in naredila sv. obljube 1924. in večne obljube 3 leta pozneje.

Skupaj sva prišli v misijon 1931., a sva bili samo par let skupaj. Vodila je kuhinjo za gojenke in njeno posebno veselje je bilo skrbeti za vrt.

Bila je vedno vesela, zelo pobožna in vedno na razpolago za usluge vsakomur.

Ko sem ji povedala, da jo Bog kliče k Sebi, je mirno odgovorila: Pripravljena sem. Na praznik Žalostne Matere božje, katero je tako otroško častila, je mirno odšla k Bogu. Naj počiva v miru!

TUDI O. JOŽE GEDER SDB JE UMRL

Piše misijonar STANKO PAVLIN SDB iz Hongkonga.

Sporočam Vam žalostno novico, da je naš gospod Jožko Geder odšel v boljše življenje. Zapustil nas je namreč ponoči od 10. na 11. november. Zadnje tri dni je bil v bolnišnici in je tam umrl. Pogreb na salezijansko pokopališče v Hongkongu je bil lep in slovesen. V kapelici na pokopališču je maševal naš provincial, pogrebni obred je pa vodil naš bangkoški pomožni škof Mons. Lee. Na grobu mu je govoril sale-

Tu misijonar Geder v krsti - Desno: Škof Lee ga pokopava.

zijanec, ki je z njim deloval na kitajski celini. Povedal je, da je naš g. Geder res ljubil Boga in zato tudi bližnjega, ne le z besedo, ampak v dejanjih, kajti rad je pomagal vsem, ki jim je mogel kaj odpomoči. Ljubil je tudi našo nebeško Gospo. Njej v čast je v misijonu zgradil svetišče Pomocnice Kristjanov; celo sam je zavihal rokave in bil za zidarja in mizarja in za vse potrebno, da bi gradnjo pospešil. Dnevno je zmolil več rožnih vencev. Ljubil je Kitajsko in Kitajce in se je pstrudil, da se je ne le naučil jezika, ampak da je zaživel tudi po njihovih običajih. Hotel je umreti na kitajski zemlji in Bog ga je uslišal. Nam je bil zgled kot zvest redovnik, duhovnik in iskan spovednik. — Tako nekako je govoril njegov sobrat, ki je najdalje živel z njim v misijonu.

Tako zdaj naš Geder v večnosti prosi za nas, za vse dobrotnike in tudi zame, ki sem cstal tu sam, brez slovenskega sobrata. Naj počiva v miru!

Bog jim daj večni mir! Zaslužili so ga, saj so svoje življenje posvetili službi Bogu in bližnjemu. Njih žrtvovana telesa počivajo v poganskih deželah, ki so jim postale druga domovina. — Njihovim sobratom in sosestram ter vsem njihovim domačim slovenski misijonski prijatelji izrekajo sožalje in obenem z njimi zahvaljujejo Boga.

PRVO PISMO NAŠE NOVE MISIJONARKE S. MARIJE SREŠ^V IZ INDIJE

Misijonarka s. Marija Sreš, iz Indije, takole opisuje v svojem prvem pismu Katoliškim misijonom svoje prve misijonske vtise.

Prisrčna hvala za pismo. Vsak stik s Slovincem, pa naj bo kakršenkoli, je meni izredno ljub in dragocen. Imenujem ga najlepšo oporo za uresničenje *ideala*, ki daje vsebino *življenju tukaj*.

Že od junija se nahajam v Ahmedabarju, kjer obiskujem tečaj gačaratskega jezika. Okrog 20 misijonarjev, od katerih večina so Indijci (menda veste, da je v Indiji, poleg angleščine, še 17 uradnih jezikov...) se nas je zbralo tukaj. Srečna sem, da imam priložnost naučiti se jezik, ki je obenem prvi pogoj za delovanje; misijonarji so zaradi ogromnega dela do nedavna v tem bili precejšnje sirote. Brez znanja jezika se ne da priti do preprostih, velikih množic, ki ne znajo angleščine. „Višji krogi“ so tudi pri oznanjanju evangelija imeli prednost...

Stanujem v dekliškem internatu. Akademičarke, ki izhajajo iz različnega geografskega, družbenega, verskega, kulturnega okolja, so moja družba. Mnogo se učim do njih ter počasi, a pridno prodiram v njihov način življenja in mišljenja. Sama na sebi preskušam, kako je moja osebna prisotnost med njimi najlepši način pričevanja Zanj, ki navdihuje in do konca uresničuje to naše prijateljstvo.

Naša redova skupnost misijonark Jezusa Kristusa deluje v Rajkotu, v mestu s 350.00 prebivalci, od tu oddaljeno kakih 5 ur vožnje z avtobusom. Skupaj z domačim kadrom vodimo tam dekliško šolo, vse od otroškega vrtca do zadnjega leta gimnazije. Poleg tega delujemo tudi pri socialnem skrbstvu. V župniji je posebnost socialno središče, kjer se mislim po končanem tečaju tukaj tudi jaz udeleževati.

Nacionalizacije so bolj in bolj očitne tudi v tej državi. Gučerat predstavlja in zastavlja nove zahteve, ki se jim moramo znati odzvati ter jih pravilno rešiti. Med katoliškim sektorjem, ki ima veliko večino šol v svojih rokah, se čutita strah in odpor, ki se izražata v protestnih zborovanjih, v pismih itd. Osebnostno se ne bojim, ker upam tudi sama nekaj prinesiti k pravičnosti, torej k napredku. A vse skupaj je nujen zgodovinski pojav, ki se mu ne moremo ogniti, čeprav ga lahko za nekaj časa zastavljamo. Drugi važen aktualen predmet je tudi predlog o prepovedi preobračanja. Če ga bodo uzakonili, potem bomo v bližnji bodočnosti morali pobrati „šila in kopita“. Tudi glede tega je moje stališče jasno. Verujem v skrite atomske sile Kraljestva! Poleg tega pa je že davno prišel čas, da Indijci *po domače – po indijsko verujejo* ter to svoje prepričanje na demač, nezapadnjaški način izrazijo in živijo. Misijonarji imamo svojo vlogo, a je sekundarna. Slednjič pa je za napredek dežele odgovoren ves svet, naj se tega zaveda ali pa ne. Družbene razlike, se pravi: razlike med bogatimi in revnimi, se iz dneva v dan večajo tako v narodnem kot tudi v mednarodnem merilu. Ko to gledam, me obhaja strah pred odgovornostjo, ki jo imamo vsi. Tu in tam začutim, da s prilaganjem novemu pcdnebnju, novim razmeram in novim okoliščinam, z naporom, ki ga polagam v študij jezika in naroda, z vedrino, ki jo prinašam med najbližje... *nekaj le prispevam za dvig tega naroda tudi v mednarodnem in slovenskem pomenu.*

NAROČNIKI! DARUJTE „ZA JUBILEJNI LETNIK“

Že v decembrski številki lanskega letnika smo napovedali, da bomo obseg jubilejnega letnika povečali za 50 %, se pravi; namesto 32 strani bo imela vsaka številka 48 strani, a da radi tega ne bomo naročnine nič dvignili, pač pa da bomo celo leto vabili k prostovoljnemu vplačilu kakih darov „za jubilejni letnik“. Doslej so se oglasili – trije naročniki... Gotovo čakate, da se prepričate, ali bo res že prva številka izšla tako povečana. Tu jo imate na 48 straneh! Že je pa pripravljena februarska številka – spet 48 strani. Jasno, da nas to stane ne le več dela, ampak tudi polovico več stroškov! Nikdar še nismo bili razočarani nad našimi naročniki, prepričani smo, da tudi ob našem zlatem jubileju ne bomo.

„Katoliški misijoni“

BARAGA BLIŽE OLTARJU

Preteklo leto je bilo za Baragovo zadevo zelo pomembno. Koliko časa smo Slovenci izražali željo, da bi bil proglašen za blaženega, molili smo, upali smo, čakali smo. A vse to ne bi zaleglo, če ni bilo opravljeno ogromno delo, ki ga Cerkev zahteva, predno koga postavi na oltar.

Treba je bilo izvesti trojni postopek: Treba je bilo dokazati, da se umrlemu nikdar ni izkazovalo javno češčenje, ki gre svetnikom; da v njegovih spisih ni nič takega, kar bi nasprotovalo krščanskemu nauku; da je sloves svetosti nastal brez kakšne propagande in se je vzdržal vse do danes.

V ta namen je v marquettski škofiji že leta in leta delovala komisija, ki je zbirala potrebni material, ga urejala in presojala.

Prvi sodni postopek je bil dokončan že leta 1967. Dokazano je bilo, da se Baragi nikjer ni dajalo češčenje, kot ga izkazujemo svetnikom. Lani je sodni zbor obravnaval ostali dve točki. Zasedanje se je začelo 22. avgusta, z molitvijo ga je začel škof Salatka. Material, ki je bil sodišču predložen, sta z mnogimi sodelavci zbrala glavni postulator kapucin p. James Wolf in pa slovenski frančiškan p. Bruno Korošak. Prav njima se je treba zahvaliti, da je postopek šel tako naglo naprej. Vso Baragovo zadevo sta predstavila v 162 točkah in dodala vse dokumente, ki točke podpirajo.

Najprej so od 22. do 25. avgusta razpravljali o Baragovih spisih, to je 740 pisem v raznih jezikih in vse njegove knjige. Od 28. avgusta do 1. septembra pa so obravnavali Baragov sloves svetosti.

Tako je 22. september 1972 datum, ko je človeško delo za Baragovo zadevo skoraj opravljeno. Ker je zadnja leta Rim olajšal in skrajšal kanonizacijski postopek, smemo upati, da bo škofijski postopek, ki je ta dan bil zaključen, sprejet tudi kot apostolski postopek. Morda bodo v Rimu zahtevali še dopolnilo iz ljubljanske škofije.

Zdaj so potrebni še čudeži. Komisija oziroma marquettsko sodišče je predložilo dva: ozdravljenje Bernarda Lamberta, ki je bil hipoma ozdravljen leta 1970, imel je vnetje sklepov, kar ga je docela ohromilo; in pa g. Karla Funke, ki je leta 1961 bil ozdravljen raka na ledvicah. Seveda ni gotovo, če bo rimsko sodišče ta dva čudeža sprejelo kot dosti veljavna.

Če bi mogli reči preprosto v naši kmečki govorici, bi smeli zapisati: ljudje smo storili, kar je za proces bilo treba storiti. Zdaj pa naj Baraga

pohiti ali naj nam Bog nakloni to milost, da brez dvoma in sumnje more Cerkev reči, da so se resnični čudeži zgodili na njegovo priprošnje.

Veselo upanje mora biti v nas. Nadaljevati moramo z molitvijo, nadaljevati: z zaupanjem, ko se mu v težkih zadevah priporočamo. Morda ni daleč dan, ko ga bo Cerkev postavila na oltar.

Bolj kot to pa je važno, da gremo za njegovim zgledom. Ravno danes, ko v domovini in tujini tako radi zapadamo materializmu, nam je potreben vzornik: mož duha. Ko sebičnost razjeda naše vrste, nam je potreben vzor nesebičnega žrtvovanja za druge. Ko na svetu upadajo misijonski poklici, potrebujemo vzornika, ki je gorel v misijonski misli. Ko mladina sanja o osebni karieri, ki bo prinašala denar, blagostanje in čast, nam je posebej potreben vzor človeka, ki je imel vse pred seboj in bi bil dosegel, a se je vsemu odpovedal, ker je spoznal, da ga Bog kliče k večjemu poslanstvu.

Bog daj, da bi ne ostali le pri procesu, le pri ponosu in veselju, Bog daj, da bi ob našem svetniškem kandidatu zaživel globlje krščansko življenje, ki je in ostane vedno apostolsko, misijonsko! Zlasti naj bi se med nami vedno bolj množili misijonski poklici!

F. S.

VICEPOSTULATOR TONE ZRNEC CM POROČA

Slavje Baragovega dneva 17. septembra v Manistequu, Michigan, je zajelo širok krog udeležencev od Kalifornije do Kanade in doseglo veličasten uspeh. Praznovali so 140-letnico Baragovega prihoda v ta kraj. Slovesnost se bila v župnijski cerkvi sv. Frančiška Saleškega, začetek je bil v koncelebrirano mašo ob 4 popoldne. Glavni koncelebrant je bil marquetteški škof Salatka; somaševali so še: škof Povish iz Crookstona, Minnesota, slavnostni govornik, in sedem duhovnikov, med njimi p. Bruno Korošak OFM, Tone Zrnc CM in p. Fortunat Zorman OFM.

Po maši je bila seja Baragove zveze. Po običajnih poročilih in formalnostih je bil izvoljen novi predsednik rev. Strelick iz Mrquetta; za podpredsenika so izvolili dosedanjega predsednika msgr. Scheringerja. Pri maši je škof Povish govoril o Baragovih vplivih v Minnesoti.

Škofijski proces Baragove kanonizacije so srečno končali 22. septembra v Marquetteu. Sodišča so začela delovati 22. avgusta. Priprave je vodil in potek usmerjal p. Korošak OFM, poslanec kongregacije za sv. obrede iz Rima. Postulator Wolf bo v najkrajšem času poslal zaključke sodišča na kongregacijo v Rim.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

PRAZNOVANJE MISIJONSKE NEDELJE

Misijonska nedelja se praznuje po vsem svetu: na predzadnjo nedeljo v oktobru. Njen namen je: poživiti v božjem ljudstvu zavzetost in požrtvovalnost za misijonsko akcijo svete Cerkve, moliti in darovati zanjo, in to predvsem v okviru papeških misijonskih družb, zlasti Družbe za širjenje vere in Družbe Svetega Detinstva Jezusovega.

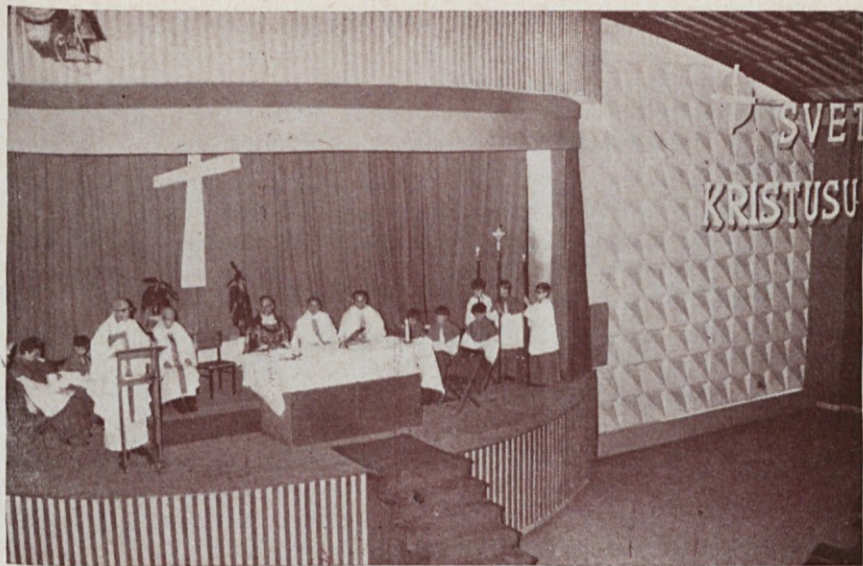
Slovenske proslave se v cerkvenem okviru liturgije božje besede na splošno drže tega cilja. A v popoldanskih prireditvah naš pogled rad poleti k tistim izmed nas, ki na terenu izvajajo visoke cilje cerkvene misijonske akcije, k slovenskim misijonarjem. To izzzveni iz domala vseh poročil. Morda bi bila prav, ako bi res vsaj dopoldanskemu proslavljanju misijonstva v bodoče posvečali še več ljubezni za vesoljno misijonsko akcijo.

PROSLAVA V BUENOS AIRESU

Poleg dopoldanskih maš po slovenskih središčih so priredili slovesnost za vse rojake Velikega Buenos Airesa v Slovenski hiši na ulici Ramon Falcon.

Ob zelo lepi udeležbi je bila najprej opravljena sveta daritev za misijone. Glavni maševalec je bil delegat mons. Anton Orehar, somaševali so pa o. Miha Žužek S.J., ki se je tedaj mudil na obisku matere in družine sploh v Argentini, dalje dr. Filip Žakelj kot predstavnik za Baragovo zadevo, Prebil Andrej CM kot bivši kitajski misijonar in Franc Sodja CM kot urednik „Katoliških misijonov“ in vodja Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča. Misijonski govor je imel o. Miha Žužek S.J., ki nam je v njem osvetlil poživljenje misijonskega sodelovanja v domovini v zadnjih letih.

V drugem delu pa je po pozdravnih besedah Marjana Lobode predaval Ladislav Lenček CM o „Slovenskih Kristonoscih sodobnosti“ in nam je najprej v statističnih prikazih, nato pa s fotografijami oseb in miljejev spregovoril o vseh današnjih slovenskih misijonarjih. V dolgem predavanju, ki so ga spremljale številne večinoma nove skioptične slike, so dobili navzoči, lahko rečemo, skoraj popolno sliko o slovenskem misijonskem doprinosu v sedanjem času po vsem svetu. Na koncu je vsa

Z misijske proslave v Buenos Airesu: Sveta maša na odru dvorane Slovenske hiše med govorom o. Mihe Žužka DJ. Zdaj zidajo na dvorišču prostorno kapelo Marije Pomagaj, ki je bila res potrebna.

dvorana zapela v zahvalo Bogu za milost delovanja slovenskih misijonarjev in našega sodelovanja z njimi pesem Hvala večnemu Bogu. Proslave so se udeležili tudi najvišji predstavniki našega javnega življenja, dasi niso bili k temu posebej vabljeni: predsednik Narodnega odbora Miloš Stare, predsednik društva Zedinjena Slovenija Božo Stariha, predsednik Slovenske kulturne akcije dr. Tine Debeljak in mnogi drugi. Dodati je treba še, da je na predvečer slovenska radijska oddaja v španščini opozorila slovenske in druge poslušalce s posebej za to priliko sestavljenim zgoščenim nagovorom o slovenski misijonski akciji.

V GILBERTU V ZDRUŽENIH DRŽAVAH

Čeprav ena manjših skupin rojakov v Združenih državah je slovenska družina v Minnesoti med vsemi bralci našega lista poznana po svojem živahnem misijonskem sodelovanju in življenju. To je v prvi vrsti zasluga ge. Anice Tushar, ki že od prihoda v ZDA pred skoraj 25 leti neutrudno in nenehno dela za misijone ne le v Minnesoti, ampak v zvezi z misijonarjem Karlom Wolbangom med vsemi rojaki v Združenih državah sploh.

O letošnji misijonski proslavi nam poroča:

„V nedeljo 29. oktobra 1972 se je zbralo na Gilbertu v cerkvi sv. Jozefa lepo število naših rojakov k proslavi slovenske misijonske nedelje. Kljub muhastemu vremenu so prišli nekateri prav od daleč, kar je gotovo še posebno blagoslovilo sadove celotne prireditve.

Ob treh popoldne je naš novi župnik Janez Šuštaršič opravil slovensko mašo, med katero je mogočno donela slovenska pesem. V svojem nagovoru nam je povedal veliko važnega in potrebnega za vse. Pred vsem je poudaril, da ni dovolj, samo verovati, ampak da je treba vero tudi izpričevati in po njej v vsakdanjem življenju živeti.

Po končani maši je bil v dvorani kratek, a zelo pester program. Po dobroti gospoda župnika smo gledali film iz Bolivije, delo in življenje tamkajšnjih misijonarjev med prvotnimi prebivalci.

Župnik na Aurori Janez Dolšina nas je pa doživeto popeljal na Madagaskar v faro gospodov Cikaneka in Česnika. V svoji ljubezni do misijonov je v svoji prejšnji fari v kraju Ely organiziral stalno pomoč tema misijonarjema. Videli smo, kako se naši misijonarji žrtvujejo v teh prav za prav najrevnejših krajih Madagaskarja.

Osebnost sem potem imela priliko podati kratek pregled našega misijonskega dela in vsega misijonskega zaledja med Slovenci Severne Amerike. Omenila sem, da moramo pomagati že skoraj 90 slovenskim misijonarjem. Moja prošnja ni bila zaman. Naša skupina rojakov je ta dan darovala za vse slovenske misijonarje 387 dolarjev, kar je gotovo lepo. Naj nebeški Misijonar vsem obilno poplača! To prošnjo k Njemu izražam vsem po „Katoliških misijonih“, ki misijonsko idejo med Slovenci že 50 let širijo in upamo, da jo bodo širili še naslednjih 50 let!“

DRUGOD

Upamo dobiti poročila še iz drugih slovenskih središč. Sledove pospešene misijonske akcije smo pa že od marsikod prejeli:

Poverjenica „Katoliških misijonov“ pri *Marijini družbi na Via Risorta v Trstu* Dora Kosovel nam je preko mons. Jezernika v Rimu poslala lepo vsoto misijonskih darov ob priliki njih misijonske proslave na Misijonsko nedeljo, ko so predvajali misijonski film „Oče Damjan“ in priredili misijonski srečolov, kar je rodilo skoraj 155.000 lir, h čemur so prispevale še posamezne darovalke nad 200.000 lir, tako da je bilo za slovenske misijonarje poslano okrog 360.000 lir, kar pomeni okrog 720.000 pesov ali 600 dolarjev.

Od slovenskega dušnega pastirja v *Nemčiji Cirila Turka* smo prejeli nakazilo za 600 nemških mark. Ta tamkašnji dušni pastir nam zadnje

Z misijske proslave v Argentini. Materi misijonarjev: treh sester Žužkovi (z belimi lasmi) in o. Tomažina DJ. Ob gospe Žužkovi je njen sin o. Miha Žužek DJ iz Ljubljane; na skrajni desnici pa sin Lojze. Duhovniki so od leve na desno: dr. Mirko Gogala, dr. Filip Žakelj, msgr. Anton Orehar in Ladislav Lenček CM.

čase vsako leto okrog misijske nedelje pošlje sadove svoje nabirke za slovenske misijonarje.

V *Mendozi v Argentini* skoraj vsako leto prirede svoj posebni Misijonski dan, a tudi na Misijonsko nedeljo se pri službi božji ogrejejo za misijone in pred cerkvijo znani zvesti misijonski sodelavec Maks Ovčjak s pomočniki pobira med rojaki prispevke za slovenske misijonarje. Tako so letos poslali nabirko 23.000 pesov; poleg tega je en sam Mendoščan, Pavel Božnar, daroval za slovenske misijonarje ob tej priliki 20.000 pesov (vse stari pesi).

V Argentini je več *slovenskih duhovnikov*, ki so izredno zavzeti za pomoč slovenskim misijonarjem. Ko je 25 slovenskih duhovnikov v novembru obiskalo Baragovo misijonišče, je zlatomašnik svetnik Alojzij Košmerlj izročil kar 50.000 pesov za slovenske misijonarje, drugi duhovski sobrat, župnik Albin Avguštin pa 10.000 pesov (stari pesi). Poleg Stanka Skvarča, dušnega pastirja pri maristih v Lujanu, ki je pač največji argentinski dobrotnik slovenskih misijonarjev, tudi ta dva gospoda spadata med velike prijatelje misijonskih borcev na fronti.

MZA U SKLAD ZA VSE

V LETU 1971 (od 1. januarja do 31. decembra) SO PO MISIJONSKI ZNAMKARSKI AKCIJI (MZA) DAROVALI ZA VSE SLOVENSKE MISIJARJE IN MISIJONARKE NASLEDNJI POSAMEZNIKI:

Helen in Alois Faber (za vse slovenske misijonarje v spomin na pokojno mamo Emo, po čg. Karlu Pečovniku, Urbank, Minn)	900.00
Neimenovani iz Chicaga, Ill, za najpotrebnejše misijonarje na terenu	351.09
Konvertitka ga. Theresa Ritcherson, R. N., iz Tampe v Floridi (12 mesečnih obrokov za vse slov. misijonarje v zahvalo za dar vere od prodaje kozmetičnih sredstev v bolnišnici)	198.55
Neimenovana iz Minnesote, v zahvalo ob 60-letnici zakona za blagoslov 16 otrok: darovi za njen praznik, 26. IX.	200.00
Neimenovana iz Steeltona, Pensilvanija (13 letnih darov za vse in 50 dolarjev v zahvalo, da se je ognila operaciji)	131.00
č. g. Karel Pečovnik, Urbank, Minnesota (dva darova 60 dolarjev, 50 dolarjev pa kot dobitek)	110.00
Ga. in g. Francka Berman in Anton Cornal, N. Olmsted, Ohio, v zahvalo za zdravje, 31. decembra	100.00
Po 80 dolarjev so darovali: dr. Franc in Jana Lukež, Alliance, Ohio (30. 11. 30 dolarjev in 50 dola rjev ob rojstvu petega otroka v družini Ane Elizabete, 31. decembra); ga. Milka Skalar, Urbank, Minnesota (16. decembra 20 dolarjev; 31. decembra 60 dolarjev od božičnih darov)	160.00
Neimenovana iz New Toronta (trije darovi: 25, 20 in 2x po 10 dolarjev namesto cvetja na grob rajne Pavle Škerl)	kan. dol. 65.00
Po 50 dolarjev so darovali: Anton Meljač, Garfield Heights, Ohio (11. novembra); ga. Rozalija Vičič, Cleveland, Ohio (po dr. Krajniku, 15. oktobra; družina Ivana in Julijane Porter, Houma, Louisiana (za vse slov. misijonarje za božič 1971, 2. novembra); gdč. Ivanka Pograjec, Cleveland, Ohio (za vse, 8. XII.)	200.00
Neimenovana iz New Toronta (v obrokih po 5 dolarjev) . kan dal.	35.00
Pšeničnikovi otroci, New Canaan, Ct.	32.95
Kvasovi otroci, Toronto, Ont, iz hranilnika	31.00
Po 30 dolarjev so darovali: neimenovana iz Milwaukee, Wisconsin; ga. Tončka Delak, New York, N. Y; gdč. Ana Hočevar, Cleveland, Ohio; neimenovana iz Clevelanda; gdč. Julka Zarnik, New Toronto, Ont.; Matevž Tekavec, Euclid, Ohio: skupaj	180.00
Po 25 dolarjev sta darovala: neimenovana iz Bridgeville, Pensilvanija in Slovenska pristava v Clevelandu:	skupno 50.00
Po 20 dolarjev so darovali: Družina Rudolfa Kolariča ml., Wickliffe, O.; otroci Antona Tekavca; Vid Rovanšek ml.; Sudbury, Ont.; ga. Ivanka Puc, Hoboken, N. J. kot božični dar možu .. skupno	80.00
Celestinovi otroci iz Clevelanda, iz šparovčka	19.17

Dr. Leopold Potokar, Dixon, Ill.; Anton Nemec, Cleveland, Ohio; ga. Francka Turk ob smrti moža Antona: vsak po 15 dolarjev, skupno	45.00
Gdk. Minka Princl, Toronto, Ont.	14.00
Po 10 dolarjev: družina Andreja in Slavke Kosec, New. Toronto; družina dr. Andreja in Marije Remec, Westmont, Ill; ga. Ana Kukovica, Niagara Falls, Ont; ga. John Bavec (v spomin na pok. moža); ga. Angela Drobnič (ob zlati poroki); ga. Ivana Hirschegger, Cleveland; ga. Francka Hočevar, Cleveland; ga. Pavla Adamič, Cleveland; ga. Ivanka Pretnar, Cleveland; ga. Jennie Longar, Cleveland; ga. Ana Jalovec, Cleveland; ga. Marija Izanec, Cleveland; g. in ga. Louis Perme, Cleveland; družina Franca in Tončke Urankar; družina Franca in Marice Povšič, Chardon, Ohio, družina ing. Bogo Sluga, Watertown, Ct.; družina Matije in Ane Slak, Niagara on the Lake, Ont.; ga. Pavlina Vrečar, Bessemer, Pa.,	skupno 180.00
William Ostendorf, Kingston, N. J.	6.00
Po 5 dolarjev so darovali: Franc Mejač, Milwaukee, Wisconsin; ga. Jožefa Vidmar, Euclid, Ohio; ga. Lous Urbas, Euclid; ga. Antonija šuštar, Euclid; g. Anton škrabec, Euclid; ga. Neža Leskovec, Willowick, Ohio; Ivan in Francka Mošnik, Willowick, Oh., Jože Marolt, Cleveland, Ohio; Simon in Doroteja Curk, Cleveland; Roman ml. in Vida švajger, Cleveland; neimenovani (namesto zdravniku), Cleveland; ga. Francka Gazvoda, Cleveland; ga. štefka Modic, Cleveland; ga. Marija Ošaben, Cleveland; ga. Jennie Koželj, Cleveland; ga. Dora šimenc, Milbrae, California; Cecilija Remc, New York, N. Y.; Antonija Cigale, Washington, D. C.; Veronika Dičeko, Willowdale, Ont.; ga. Neža Grebenc, St. Catherines, Ont.	skupno 100.00
Č.g. Francis Ryan CM, Princeton, N. J.	4.00
Po 3 dolarje so darovali: ga. Frances Chukayne, Euclid, O.; ga. Aan Tomc, Cleveland, Ohio; ga. Marija Brajovič, Florida; neimenovana iz Toronta (po ge. Kvasovi)	skupno 12.00
Po 2 dolarja so darovali: Avgust Kovač, Gilbert, Minnesota; Ivan Tomc, Cleveland, Ohio; Anton Tekavec, Euclid, Ohio; ga. Alojzija Poje, Cleveland; neimenovani iz Toronta, Ont.; ga. Ivanka Springer, Islington, Onto.	skupno 12.00
Po 1 dolar so darovali: Franc Rozina in ga. Ana Zokan, oba iz Milwaukee, Wisconsin, in Albin Sfiligoj, Cleveland, Ohio skupno	3.00
ga. Marija Vidmar, Euclid, Ohio	0.50

SKUPNO DOLARJEV 3220.26

ROJAKI! DARUJTE V SKLAD ZA VSE MISIJONARJE!

Popolnoma v redu je, če radi in mnogo darujete za tega ali onega poznane misijonarja, ki ste se zanj posebej zavzeli in vzdržujete z njim stike, čisto v smislu priporočil zadnjega vatikanskega koncila, a mnogo je misijonarjev in misijonark, ki nimajo nikogar, pa tudi potrebujejo pomoči in si jo žele. Sklad za vse misijonarje misli tudi nanje. Mislite malo tudi Vi in darujte včasih tudi kaj v ta sklad!

naši misijonarji pišejo

INDIJA

Tretji slovenski salezijanec v Indiji je BRAT LUDVIK ZABRET, kmetijski strokovnjak. Od njega imamo eno pismo iz decembra meseca leta 1971. Pisal ga je iz bližine Goe.

„Obljuba dela dolg in sedaj je že leto dni, kar sem se vrnil v Indijo, pa Vam še nisem pisal.

Nadomestne dele, ki sem jih v Italiji kupil za naš stroj za ruvanje drevja, so mi tu pošteno zacarjnili. Pa so nam zelo prav prišli, ker tu se ne dobe za nobeno ceno.

Za božič bo dograjena naša kapelica, kajti zdaj imamo mašo v mali sobici in ljudje stoje na verandi in skozi veliko okno gledajo na oltar. Nekaj družin se pripravlja na sveti krst, in če bo prišel še g. škof, bomo imeli sv. birmo. To bo lep korak naprej v verskem občestvu našega misijona. Takole počasi raste naša krščanska skupnost, s pomočjo molitev in darov dobrotnikov.“

Sredi avgusta prejšnjega leta 1972 pa se nam misijonar zahvaljuje za letošnji dar iz sklada za vse slovenske misijonarje, ki ga je prejel preko g. Bernika. Poroča, da so 15. avgusta blagoslovili njihovo ljudsko šolo in praznovali 25. letnico indijske neodvisnosti in praznik Vnebovzete. Kot nekaj dni kasneje nam je spet pisal in poslal lepe skioptične barvne

sličice, ki smo ga zanje prosili, potem pa pravi:

„Najlepše se Vam zahvaljujem za vso pozornost, ki jo izkazujete našemu delu tukaj. Težko je in je treba veliko vztrajnosti, ker je človeška narava tako slaba. Tu doživljamo: Čim bolj ljudem pomagamo, več pričakujejo od nas, namesto da bi si tudi sami kaj pomagali. Če bi bili tukajšnji ljudje tako podjetni kot so Slovenci, bi bili ti gozdovi že zdavnaj košček mengeškega polja, od Grobelj do Mengša, saj se še spominjate!

Prejšnji teden so prišle spet 4 nove družine, ki jih bo treba lepo z vsem potrebnim urediti. Zaenkrat bodo živeli v zasilnih kolibah, kot so bili že itak vajeni, potem bomo pa že kaj pozidali. Je pa že 15 družin, ki čakajo na zidane hišice. Sedaj riž ravno rodi, torej vsaj lačni ne bomo...“

Oče STANKO PODERŽAJ DJ, župnik v Kalanpurju v Bengaliji, nam je konec aprila pisal še od tam. V začetku septembra pa nam je pisal iz jezuitskega kolegija v Kalkuti: a ga niso tja prestavili predstojniki, marveč – zdravniki: po težki operaciji! 25 dni je bil v bolnišnici po kirurškem posegu, potem pa najmanj mesec dni še čisto pri miru v zavodu, medtem ko je fara čakala in njenih sedem podružnic po deželi tudi. Zdaj čujemo, da je že spet na delu, kjer mora najprej celiti rane svoje dolge

Mladi indijski salezijanci — na duhovnih vajah skupaj z našim bratom Ludvikom Zabretom (v sredi)

odsotnosti... Želimo mu popolno okrevanje!

Tudi o. LOJZE DEMŠAR DJ, župnik v Khariju, istotam, je bolan. Zadržuje njegovo pismo z 20. oktobra 1972

nam je prineslo to neprijetno novico. Takole piše:

„Sree je odpovedalo: leva stran ne dela več, kot bi morala; ena zaklopka pušča, druga ne črpa prav: sklep

Hišice, kakor jih grade za družine misijona brata Ludvika Zabreta,

– onesposobljen sem za misijonsko delo. Vlekel sem, dokler sem mogel, a na koncu sem omahnil... Preveč sem delal, kot zdravnik pravi, in se skrhal... Ni veliko upanja, da bi se kaj popravilo. Sicer jemljem nekakšna zdravila, pa ne pomagajo veliko; da bi pa šel na operacijo tu v Indiji Koromandiji, ni mogoče: nimajo ne zdravnikov, ne priprav za tak poseg v srce. Žal mi je, ker sem šele 64 let star. Prišel sem v Indijo delat, zdaj pa ždim v sobi v tem velikem zavodu in počivam, počivam in čakam, kaj bo zdravnik rekel: je kaj upanja ali ne... V Khariju so mi dali mladega kaplana, ki zdaj tam vodi delo. A ljudje bi me le še radi nazaj, saj se dobro poznamo po desetih letih mojega življenja na misijonu med njimi.“

Ko je bil še zdrav na misijonu, nam je misijonar sredi 1972 pisal daljše pismo, iz katerega objavljamo najbolj značilne in najbolj zanimive drobce:

„Ko sem bil pred leti zopet nastavljen tu v Khariju, so bili v našem kraju rdeči na vladi in misijonarji so se kar bali delati tamkaj. Jaz sem poznal vse ljudi v kraju, tudi rdečkarje, saj so bili večinoma v moji farni šoli pred leti. Mirno sem z njimi govoril in je šlo...“

V sosednji misijonski fari so pa tudi rogovilili: ljudje so se razjezili nad misijonarjem in ga pognali iz vasi, ki je tako ostala brez duhovnika in nedeljske maše. To postajo je ustanovil moj stari, zdaj že pokojni prijatelj o. Viktor Sedej. V njegov spomin sem izjavil vaškemu prvaku, da sem pripravljen hoditi mesečno po enkrat v njihovo vas za nedeljsko mašo. Z veseljem so sprejeli moj predlog, saj stalnega duhovnika za tja ni bilo mogoče dobiti. Ni tako lahko rajžati v ta kraj; če je suha doba,

potrebujem pol drugo uro peš hoje; v deževni dobi pa rabiš vsaj štiri ure po blatu in vodi... Ljudje me imajo radi in zato so mi predstojniki naložili še to faro, tako da imam sedaj dve... Dali so mi v Khariju v pomoč 83 starega „mladega“ kaplana, s katerim se dobro razumeva. A on ne more več v vasi za maševanje ali previdevanje bolnikov. Jaz grem zdaj vsak mesec za štiri dni v Bodipur; mašo imamo vedno v delavnik, pa ni človeka, ki bi ostal doma in ne prišel k maši!

Za Božič sem prosil, da mi pošljejo koga, da bodo imeli na sam praznik malo več slovesnosti in spovednika na razpolago. Niso mi ga mogli poslati. Pa sem imel jaz najprej v Khariju na predvečer dve maši, potem polnočnico in še eno mašo zjutraj, potem pa na avtobus in peš, da sem prišel na sam Sveti dan ob treh popoldne v Bodipur, zbit in utrujen. Kako naj poslušam tri sto spovedi... Pa sem rekel ljudem: „Ljudje božji, vidite, da sem utrujen in zbit in ne bom mogel spovedovati; lepo se pokesajte in dal vam bom splošno odvezo. Če ima kdo smrtni greh na duši, naj ga pove drugič pri spovedi...“ In so zmolili pred svetim obhajilom popolno kesanje, dal sem jim odvezo in vsa cerkev je sprejela novorojeno Dete v svoje srce. Naslednji mesec sem kajpada spovedoval kot po navadi. Podobno se je zgodilo za Veliko noč.

Moj kaplan je stare šole in bere le latinsko mašo, zato privatno. Tako imam v Khariju vsako nedeljo dopoldne dve sveti maši, kaplan pa po bengalsko pridiga. Po drugi maši grem v kako vas za tretjo mašo in se vrnem zvečer pozno domov, živ, zdrav in srečen. Moje sedanje življenje je pravi čudež, da sem v teh letih še tako čil in nikdar bolan. Le zadnja dva meseca me je malo astma po-

grabila, a to so le skrbi in težave, nič drugega, ko bo to prešlo, bo spet vse dobro...

Moj brat Janko bo letos 4. julija (1972) imel zlato mašo na Brezjah. Imel sem namen iti domov in me je on že določil za slavnostnega pridigarja... Pa sem videl tukajšnje razmere, pa koga bodo dobili, da me za štiri mesece nadomesti, ko ga še za eno nedeljo ne morejo... Tako sem mojo udeležbo in sodelovanje na zlati maši odpovedal...

Ljudem tu je silno težko, deževna doba se je zakasnila za cel mesec in še sedaj ni kapljice dežja, ko bi morala biti vsa polja zelena in riž vsaj pol metra visok, pa je vse polje od sonca požgano, zemlja razpokana... mora biti okoli 55 stopinj Celzija, kar izčrpa vso energijo. Dobil sem nekaj sto vreč pšenice od Catholic Relief Service iz Združenih držav, pa dajem ljudem delo in jim plačujem z dnevno 3 kg pšenice in 100 grami olja iz soje. Vsi so srečni, da dobijo nekaj za svoje družine.

So pa še druge težave. V naši vasi Khariju okoli naše cerkve vlada pravi pekел: neki mladi fant hoče vladati nad celo vasjo, a duhovnik mu je v napotje, pa dela na vse načine proti meni in proti Cerkvi sploh. S svojo tolpo krade in ropa po misijonu, vse kar storim za ljudi, obrne narobe in govori proti, me obrekuje pri obla-
steh, civilnih in cerkvenih...

Tudi katehista sem moral odpustiti, ker ni bil zvest; zadnjo nedeljo ga je pri službi božji kar neki mladi fant nadomestil, a glejte, še tisto načo so fantu hišo zažgali nad glavo.

Tako je veliko težav. Hvaležnosti človek ne sme pričakovati... Tolažim se s tem, da se tudi Gospodu ni bolje godilo.

Zdaj pa še kaj o slovenskih sbratih:

O. Poderžaj se je lepo ugnezdil v Kalanpurju in ima okrog središča nekaj vasic, da jih obiskuje z nedeljsko mašo; večinoma se vozi tja na svojem motornem kolesu, ker so pota kar lepa. Tudi v Kalkuto lahko hitro zdrči, saj ima asfalt pred hišo. O. Jože Cukale je na misijonu sezidal lepo dvonadstropno hišo, napeljal elektriko; župnija mu je okoli hiše, mora imeti kakih 4.000 duš... O. Ehrlich živi v mestu Kalkuti, ima na skrbi knjižnico v našem kolegiju in vrši kaplansko službo pri sestrah ubogih, kjer skrbi, da nobeden od revežev ne umrje brez zakramentov; tudi on se premika na motornem kolesu. Brat Janez Udovč sedi na visoki gori tam v Darjeelingu, kot Mojzes, poučuje Nepalce, skrbi za zdravje sobratov in čuje nad dijaki ter od časa do časa malo pokramlja s kako viško osebnostjo, kot z nepalskim ali buthanskim kraljem, ki sta bila oba gojenca tega zavoda in nekaj pod njegovo komando. Brat Vidmar je odpeljal iz Bodipurja vsaj en traktor misijona in zdaj dela z njim v Barrackpurju pridno kot dolenjska čebelica. Tam imajo semenišče cele kalkutske nadškofije, tudi trije moji fantje iz Kharija študirajo tam."

Ko preberemo to o. Demšarja pisimo, se nič ne čudim, da nam v gori objavljenem neslednjem pismu poroča o svoji srčni bolezn. Napor, skrbi, bridkosti – to še tako močnega človeka počasi stre. A on sam bi rekel, da „kopriva ne pozebe“... zato upajmo z njim, da se bo kmalu mogel povrniti v svoj Khari in se še naprej darovati ubogemu ljudstvu, kar mu iz srea želimo!

Koncem novembra 1971 nam je brat JANEZ UDOVČ menda zadnjič pisal, a pisma še nismo objavili. Kot gornja dva misijonarja, se tudi on zahvalju-

je za dar iz misijonskega sklada, po-tem pa takole kramlja:

„Prav te dni se pričenjajo mesečne počitnice v našem kolegiju. Vsi di-jaki so odšli domov in jaz imam zdaj malo več časa za naš vrt, nakar grem na duhovne vaje in odmor v Kalkuto. Obiskal bom tudi naše misijonarje

na postajah. Dopolnil sem že 77 let življenja in 43 let dela v Indiji. Zdrav-je mi še kar dobro služi, razen 'an-gine pectoris', ki je pač znak starosti, a če se pazim, mi ne dela preveč preglavic. Živel bom, dokler bo božja volja, do tedaj pa skušam delati kol-likor morem.“

MISIJONSKI DAROVI

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE IN MISIJONSKI ZAVOD

Vončina Marija, po Marijini družbi na Via Risorta, Trst, 10.000 Lir.

V arg. pesih: N. N., Buenos Aires, 50; Ruda Jurčec, Slovenska vas, 10; Edvard Širca, Luján, 700.

JUBILEJNI LETNIK „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

Upokojenec z minimalno pokojni-no, Slovenska vas, Arg., 5 pesov; Janez Tršan, Bouločne, Arg., 10 pesov. Eva Ribnikar, J. L. Suárez, 10 pesov.

ZA VSE MISIJONARJE

Argentina (v pesih): Marija Baj-želj, 10; družina Muhič, Trancas, Tu-cumán, 100; Lojze Macarol, Slovenska vas, 50; Cvetka Urbanija, Slovenska vas, 100; N. N., San Justo, 10; Beno Tičar, Ramos Mejia, 10; Emilia Lis-jak, Valentin Alsina, 50; N. N., San Justo 20; Lojze Zavrtanik, Buenos Aires, 50; ga. Čarmanova, San Justo, 5; N. N., 50; Grabnar Lojze, Casano-va, 10; N. N., 50; č. g. Boris Koman, Mar del Plata, 88; N. N., La Plata, 100; č. g. Albin Avguštin, Boulogne, 100; č. g. Alojzij Košmerlj, Florida, 500; Pavel Božnar, Mendoza, 200; zbirka rojakov v Mendozii, 230 pesov.

Trst (v lirah) po Marijini družbi na Via Risorta 3: Nabirka na misij. nedeljo, ob filmu in srečolovu, 154.920; N. N., 100.000; N. N., 50.000; N. N., 20.000; N. N., 10.000; v spomin po-kojne mame Šajn, 20.000; J. Jane-žič, 5.000; Germek Frančiška, 5.000.

Nemčija: rojaki po č. g. Turku Ci-rilu, 600 DM.

Francija: Slovenka iz Tuquegneuxa, Moselle, 100 frankov.

POSAMEZNI MISIJONARJEM

Francu Buhu CM, Madagaskar: Anica Lipovec, Slov. vas, 50 pesov; N. N., Slov. vas, ob „Buhovem asadu“, 130 pesov; Feliks Urbanija, ob krstu sina Pavla Andreja, 100; izkupiček „Buhovega asada“ v Slovenski vasi, 950 pesov; družina Igljč, Slov. vas, 30; ga. Tončka Žajc, Slov. vas, 50.

Za Madagaskar: Janko Juhan, Bs. As., 100 pesov; Ivanka Novak, El Do-rado, Misiones, v zahvalo za uslišano prošnjo, 10 pesov.

Dr. Janezu Janežu, Formoza: Vera Kokalj, v zahvalo za operacijo v tabo-rišču, 15 pesov.

O. Jožetu Kokalju D.J. v Zambiji. N. N., 1000 pesov.

S. Tereziji Medvešek, Assam, In-dija: Frančiška Baldessi, 10.000 Lir; Marijina družba na Via Risorta v Trstu, 10.000 Lir.

S. Anici Miklavčič, na Formozi: Marijina družba na Via Risorta 3, Trst, 10.000 Lir.

S. Ernesti Kosovel: Valerija Mo-setti, 1.000 Lir; N. N., po Marijini družbi na Via Risorta v Trstu, 5.000.

Štantu Ivanu C.M. na Madagaskar-ju: Čopič Gabrijela, 5.000 Lir.

ZA MISIJONE

Stanič Franci, Slovenska vas v Arg., 49 pesov; Tone Gorjup, Sloven-ska vas v Arg., 10 pesov.

"KATOLIŠKI MISIJOŃI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih druŃb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Ureja Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1973: V Argentini in sosednjih deŃelah: navadna 30,00 pesov, podporna 60,00, dosmrtna 300,00. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) Ńilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1 1/4 (2 in pol, 18) tuntov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Ńupnija Marije Pomagalj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. JoŃe Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. JoŃe Mejač CM, 95 MacDonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina druŃba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101.

ROJAKI V ARGENTINI!

Vi ste bili od prvih početkov zgled vsem drugim izseljencem po svetu v pogledu misijonskega sodelovanja. Izzvali ste takorekoč sveto medsebojno tekmovanje izseljenskih in zamejskih skupin, kdo bo več storil za slovenske misijonarje. Ta vaš zgled je še vedno potreben, da se naša izseljenska misijonska akcija vzdrŃuje v isti napetosti in v istem porastu kot doslej, in da tako rojeva iz leta v leto večjo pomoč našim dragim pionirjem na misijonskem polju. Zato tudi leto ta prelepa, tako misijonsko rodovitna

22. MISIJOŃSKA VELETOMBOLA 7. 1. 1973

ne sme iti neizrabljena mimo nikogar! Na ta ali oni način sodelujmo vsi! Darujte dobitke ali denar zanje, kupujte tablice, udeleŃite se množično! Z zdruŃenimi močmi lahko veliko zberemo! In naši misijonarji — nad 80 jih je — tudi veliko potrebujejo! Enkrat na leto jim izkaŃimo v dejanju vsi svojo veliko ljubezen. To bo najlepša zahvala Bogu za prelepe dobrote lanskega leta! Rojaki, ki ste vsi misijonski prijatelji! Na svidenje!

SVET KRISTUSU — KRISTUSA SVETU!

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612